

prism

悪魔が来りて 笛を吹く

นิยายชุด

คินดะอิจิ
ยอดนักสืบ

สุดยอดนิยายสืบสวนสอบสวนในตำนานของญี่ปุ่น

บทเพลงปีศาจ

โยโกมิโซะ เซชิ เซียน ชมนาถ คิตติสาร แปล

prism

บทเพลงปีศาจ

悪魔が来りて笛を吹く

โยโคมิโซะ เซชิ

เจียน

ขนาด คีตีสาร

แปล

จินตะอิจิกำลังนอนเกลือกกลิ้งอ่านหนังสืออยู่
เขาเป็นผู้ชายที่มารยาทไม่ค่อยดีเท่าไร
ถ้าไม่เอนตัวลงขณะอ่าน เนื้อหาจะไม่ยอมเข้าหัว
- โยโคมิโซะ เซชิ

การอ่านด้วยปากและหัวใจ

บทเพลงปีศาจ

悪魔が来りて笛を吹く

prism

โนเคียบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนรัชโยธิน (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Prism Publishing

AKUMA GA KITARITE FUE O FUKU

© Seishi Yokomizo 1973, 1996

First published in Japan in 1973, 1996 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo

through TUTTLE-MORI AGENCY, INC., Tokyo.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8226-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกษตร • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณนาวิ • บรรณาธิการ อาทิตยา เกี้ยวสุวรรณ

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก นวพรรษ เอื้อพัทธยากร

ออกแบบรูปแบบ วรรณศิลป์ สุวิทย์เสถียร • คอมพิวเตอร์ รัชฎาภา ศรพรหมฉาย

พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รักษ์ทอง, สุภาวดี สุขสมัย

คำนำสำนักพิมพ์

กลับมาอีกครั้งกับนิยายชุด *คินดะอิจิยอดนักสืบ* ในตอนที่มีชื่อว่า *บทเพลงปีศาจ* ซึ่งเป็นอีกตอนหนึ่งที่มีนักอ่านจำนวนมากชื่นชอบและถามหาอยู่เสมอ โดยเรื่องราวเริ่มต้นขึ้นเมื่อขุนนางผู้เชี่ยวชาญด้านการเป่าฟลูตหายตัวไป ก่อนถูกพบเป็นศพกลางป่า หลายคนเชื่อว่าเขาฆ่าตัวตายเนื่องจากตกเป็นผู้ต้องสงสัยในคดีโจรกรรมสุดอำมหิต แต่ลูกสาวของเขากลับไม่เชื่อว่าศพนั้นคือพ่อของตน จึงได้ให้वानให้คินดะอิจิช่วยสืบหาความจริง โดยหารู้ไม่ว่านี่เป็นเพียงบทโหมโรงของคดีฆาตกรรมสุดเลียดเย็นที่มีเบื้องหลังอันน่าสะทือนใจ

อย่างไรก็ตาม นี่เป็นอีกหนึ่งคดีที่สะท้อนถึงความบิดเบี้ยวในจิตใจของผู้คนยุคหลังสงครามได้เป็นอย่างดี อีกทั้งนอกจากเรื่องราวของคดีอันน่าพิศวงแล้ว ภายในเล่มยังกล่าวถึงบทเพลงสุดสะพรึง “*ปีศาจผู้มาเป่าขลุ่ย*” ซึ่งซุกซ่อนความลับดำมืดเอาไว้อีกด้วย และนี่คือเรื่องราวสุดเข้มข้นเกินคาดเดาตามสไตล์การเขียนของโยโกมิโซะ เซชิ

prism

คำนำผู้แปล

คงไม่เป็นการ “สปอยล์” กันมากไปหากจะบอกว่า “บทเพลง” ในชื่อเรื่อง *บทเพลงปีศาจ* นี้หมายถึงดนตรีตะวันตก โดยเฉพาะเพลงที่บรรเลงโดยฟลูต... เครื่องเป่าลมที่ให้กำเนิดเสียงจากการสั่นสะเทือนของลิ้น หรือเรียกให้เข้าใจง่ายๆ ก็คือ “ขลุ่ย” ในดนตรีสากล ทั้งชื่อเรื่องภาษาญี่ปุ่นที่ว่า *Akuma ga Kitarite Fue o Fuku* หากแปลตรงตัวคือ “ปีศาจผู้มาเป่าขลุ่ย”

ฟลูตเป็นเครื่องดนตรีที่นิยมใช้ในการบรรเลงเพลงคลาสสิก ชาวญี่ปุ่นนิยมฟังเพลงคลาสสิกกันมาก แม้จะไม่มีตัวเลขที่แน่ชัดว่าดนตรีคลาสสิกมีส่วนแบ่งเท่าไรในตลาดเพลงของญี่ปุ่น (ซึ่งใหญ่เป็นอันดับสองของโลก) แต่ก็คาดว่าน่าจะสูงไม่น้อยหากดูจากฐานแฟนเพลงที่เหนียวแน่น การแสดงคอนเสิร์ตซึ่งจัดขึ้นอย่างสม่ำเสมอ ปีหนึ่งก็หลายพันครั้ง รวมถึงสถานที่จัดแสดงดนตรีคลาสสิกยอดนิยมอย่าง Suntory Hall และ Tokyo Bunka Kaikan ต่างก็มีตารางการแสดงแน่นเอียดตลอดทั้งปี เมื่อดนตรีคลาสสิกเป็นที่ชื่นชอบเช่นนี้ จึงไม่แปลกเลยที่ญี่ปุ่นจะสร้างนักดนตรีหรือแม้แต่วาทยากรชื่อดังระดับโลกอย่างโอซาวะ เซจิ หรืออิโนอุเอะ มิจิโยชิ ออกมาได้มากมาย

ดนตรีคลาสสิกไม่ได้จำกัดอยู่แคในแวดวงของนักดนตรีและแฟนเพลงเท่านั้น ความจริงแล้วคนญี่ปุ่นซึมซับดนตรีคลาสสิกเข้าไปในชีวิตประจำวันมากกว่าที่คิด เราอาจได้ยินเพลงของโมซาร์ท ไซคอฟสกี วิวัลดี ราเวล รัคมานีโนฟ ฯลฯ ในโฆษณาของธนาคาร บริษัทห้างสรรพสินค้า ร้านสุทเทรื่องดีมซูกำลัง ร้านซูชิ ไปจนถึงยาระงับกลิ่นกาย ถ้าใครเคยอยู่ญี่ปุ่นในช่วงสิ้นปีก็จะเห็นว่ามีสถานีโทรทัศน์หลายช่องถ่ายทอดสดคอนเสิร์ตดนตรีคลาสสิก *ซิมโฟนีหมายเลข 9* ของเบโทเฟน แล้วชาวญี่ปุ่นก็ตั้งใจดูกันตั้งแต่ต้นจนจบเสียด้วย

เมื่อครั้งเข้าเรียนโรงเรียนมัธยมปลายที่ญี่ปุ่น ดิฉันจำได้แม่นเลยว่า ในพิธีเปิดภาคการศึกษา มีช่วงแนะนำน้องใหม่ให้รู้จักเพลงโรงเรียน เนื้อเพลง พร้อมโน้ตอยู่ในหน้าแรกของสมุดบันทึกพกพาประจำตัวนักเรียน ตอนที่ คุณครูบอกให้เปิดสมุด ดิฉันก็นึกว่าคุณครูจะสอนร้องเพลง แต่เปล่าเลย พอเสียงเปียโนดังขึ้น เพื่อนๆ ทุกคนต่างพร้อมใจกันร้องเพลงในทันที แบบไม่ลังเล ทั้งให้เด็กที่อ่านโน้ตไม่เป็นอย่างเราเคັงคว้าง ได้แต่พะงาบๆ ตามน้ำไป มารู้อทีหลัง (จริง ๆ ก็เดาได้ตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว) ว่าคนญี่ปุ่นได้รับการปลูกฝังพื้นฐานทางดนตรีอย่างจริงจังมาตั้งแต่เด็ก

สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นโดยบังเอิญ แต่ย้อนกลับไปได้ไกลถึงสมัยเมจิ ญี่ปุ่นในยุคนั้นกำลังปรับตัวครั้งใหญ่เพื่อก้าวให้ทันโลกตะวันตก ดนตรีคลาสสิกก็เป็นหนึ่งในวัฒนธรรมที่รับเข้ามาพร้อมกับระบบการศึกษาสมัยใหม่ การเรียนดนตรีจึงไม่ใช่สิ่งที่สงวนไว้สำหรับผู้มีพรสวรรค์ แต่เป็นความรู้พื้นฐานของการศึกษาในโรงเรียนยุคนั้นและสืบทอดมาจนเป็นที่นิยมอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน

ผลงานของโยโคมิโซะ เซชิ เรื่องนี้ต่างจากหลายเล่มที่ผู้อ่านคุ้นเคย เพราะเหตุการณ์หลักไม่ได้เกิดขึ้นในหมู่บ้านชนบทของญี่ปุ่น แต่เป็นเรื่องราวในเมืองหลวงที่มีกลิ่นอายความเป็น “ตะวันตก” แฝงอยู่ในองค์ประกอบหลายอย่าง โดยเฉพาะดนตรี แน่่อนว่าสำหรับคนที่คุ้นเคยกับดนตรีคลาสสิก และวัฒนธรรมตะวันตกเป็นอย่างดีเเจกเช่นผู้อ่านชาวญี่ปุ่น เพียงแค่ทอดสายตาผ่านตัวหนังสือก็น่าจะรับรู้ถึงบรรยากาศในเรื่องได้ไม่ยาก อย่างไรก็ตาม หากมีท่วงทำนองของขลุ่ยหรือฟลูตเปิดคลอไปด้วยขณะอ่าน หรือแม้เพียงติดตรึงอยู่ในโน้ตประสาธ อรรถรสของนิยายเรื่องนี้ก็น่าจะยิ่งเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ ดิฉันจึงอยากแนะนำให้ฟังดนตรีจากภาพยนตร์

หรือละครเรื่องนี้ประกอบการอ่าน จะสืบค้นทางอินเทอร์เน็ตด้วยชื่อนิยายภาษาญี่ปุ่น 悪魔が来りて笛を吹く หรือสะกดด้วยอักษรโรมันจิ *Akuma ga Kitarite Fue o Fuku* แล้วตามด้วยคำว่า フルート หรือ Flute ก็ได้ นอกจากนี้อาจลองค้นหาด้วยชื่อภาษาอังกฤษว่า *Devil Plays Flute* ก็ได้เช่นกัน

ฟังแล้วรู้สึก “สะพรั่ง” อย่างไร ถ้ามีโอกาสก็ลองมาเสาะหู่กันฟังนะคะ

ชมขนาด คีตีสาร

ปัสสาวะมาเป่างล้วย

ตอบนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกทรมานใจเหลือเกินที่จะต้องหยิบปากกาขึ้นมาเขียนบทแรกของเรื่องราวน่าสะพรึงกลัวนี้

ถ้าให้พูดตามตรง ข้าพเจ้าไม่อยากจะเขียนเรื่องนี้เลย ช่างน่าอึดอัดใจที่ต้องถ่ายทอดคติน่าประหลาดประหลาดนี้ให้ทุกคนรับรู้ มันช่างเป็นคติน่าสยดสยอง เต็มไปด้วยคำสาปและความชิงชัง แทบไม่มีส่วนใดที่ทำให้ผู้อ่านเบิกบานใจได้เลย

แม้ข้าพเจ้าซึ่งเป็นผู้เขียนก็ยังเดาไม่ได้ว่าบรรทัดสุดท้ายของเรื่องราวนี้จะลงเอยอย่างไร แต่สิ่งหนึ่งที่บอกได้ก็คือ ทันทีที่ปิดหนังสือ ทุกคนคงรู้สึกอึดอัดจากความมืดมนและอารมณ์หมองหม่นอันไร้ทางออก โดยทั่วไปเรื่องเกี่ยวกับอาชญากรรมและการสืบสวนแทบไม่มีเรื่องไหนจบติดอยู่แล้ว แต่ข้าพเจ้าเกรงว่าคตินี้อาจทำให้ผู้อ่านรู้สึกแหย่อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ข้อนี้ดูเหมือนคนตะอะจิ โคะสุเกะ เองก็เห็นด้วย เขาตุล่งเลไม่น้อยที่จะหยิบยื่นข้อมูลให้ข้าพเจ้า

ความจริงคตินี้มีเนื้อหาสองสามเรื่องที่ควรกล่าวถึงก่อนหน้าการผจญภัยของคินตะอะจิซึ่งข้าพเจ้าได้ลงมือเขียนอย่างต่อเนื่องในช่วงสองสามปีที่ผ่านมา หากดูจากช่วงเวลา เหตุการณ์นี้น่าจะอยู่ระหว่างคดี “ร้านแมวดำ” กับคดี “อย่าออกมาเดินตอนกลางคืน” การที่คินตะอะจิอุบไว้ไม่ยอมบอกให้ข้าพเจ้ารู้เสียที คงเพราะกลัวว่าผู้อ่านจะไม่สบายใจหากต้องพบเจอกับ

ความมืดมนเกินพรรณนาของคดี ผู้เกี่ยวข้องที่เอาแต่สาปแช่งกัน หรือแม้แต่ความเกลียดชังและความพยายามทำร้ายรุนแรง

แต่ด้วยความที่สำนักพิมพ์เร่งรัดต้นฉบับเหลือเกิน สุดท้ายข้าพเจ้าจึงตัดสินใจเปิดเผยเรื่องราวทั้งหมดโดยได้รับความเห็นชอบจากคินดะอิจิถึงข้าพเจ้าเคยบอกว่าไม่อยากและไม่กระตือรือร้นที่จะเขียน แต่พอได้จับปากกาแล้ว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าข้าพเจ้าพยายามทุ่มเทกำลังทั้งหมดในการเขียนบันทึกเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้เพียงใด

รอบโต๊ะของข้าพเจ้าที่กำลังจับปากกาอยู่ในขณะนี้ มีข้อมูลหลากหลายที่คินดะอิจิส่งให้วางอยู่เต็มไปหมด แต่ในจำนวนนั้น สิ่งที่ต้องดูความสนใจของข้าพเจ้ามากที่สุด ได้แก่ ภาพถ่ายหนึ่งใบและด้านหนึ่งของแผ่นเสียง

ภาพถ่ายมีขนาดเท่าโปรเซสเซอร์ เป็นภาพครึ่งตัวของสุภาพบุรุษวัยกลางคน ตอนนั้นชายคนดังกล่าวมีอายุนับแบบสมัยก่อนได้ 42 ปี (ขออนุญาตทำความเข้าใจกับท่านผู้อ่านว่า จากนั้นไปข้าพเจ้าจะใช้วิธีดังกล่าวในการบอกอายุ คือในวันที่ลืมหาอายุโลกก็นับว่ามีอายุ 1 ปีเลย เนื่องจากในสมัยที่เกิดคดียังไม่มีระบบการนับตามวันเดือนปีจริงเช่นในปัจจุบัน) ซึ่งเรียกกันว่าเป็นวัยคราวเคราะห์ของผู้ชาย¹ ไม่รู้เพราะคิดเช่นนั้นหรือจินตนาการถึงเหตุการณ์สยดสยองที่กำลังจะเล่าต่อไปกันแน่ จึงทำให้ข้าพเจ้ารับรู้ถึงเงาความมืดเกินพรรณนาทันทีที่ได้เห็นรูปโฉมของชายผู้นี้

ชายคนดังกล่าวจัดว่าเป็นคนผิวคล้ำ หน้าผากกว้าง แสกผมด้านซ้ายอย่างเรียบร้อย จมูกโด่ง คิ้วขมวดเคร่งเครียด ดวงตาสีเข้มนวลให้รู้สึกว่ามีแว่จะมีอารมณ์รุนแรงแต่ก็มักเก็บซ่อนไว้ในส่วนลึกของจิตใจ ปากเล็กริมฝีปากค่อนข้างบาง แต่ไม่บ่งบอกถึงความเหี้ยมโหด ตรงข้ามกลับดูใจสะอาดแบบผู้หญิง ถึงอย่างนั้นคางที่ค่อนข้างกว้างก็แสดงให้เห็นว่า ภายใต้อารมณ์ใจเปราะบางคล้ายสตรีนั้นน่าจะแฝงไว้ด้วยความมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยวซึ่งไม่รู้ว่

¹ วัยที่ชาวญี่ปุ่นเชื่อกันว่าดวงไม่ดี จะมีโชคร้าย วัยคราวเคราะห์ของผู้ชายคือเมื่ออายุครบ 25 ปี 42 ปี และ 60 ปี ส่วนผู้หญิงจะมีวัยคราวเคราะห์เมื่ออายุ 19 ปี 33 ปี และ 37 ปี

จะระเบิดออกเมื่อไรหากคิดจริงจังขึ้นมา

บุรุษในภาพสวมสูทเรียบขรึม เนกไทเชือกเส้นหนึ่งห้อยอยู่บนหน้าอก บ่งบอกถึงความเป็นศิลปิน

ถ้าให้กล่าวโดยสรุปเกี่ยวกับความรู้สึกที่ได้รับจากองค์ประกอบโดยรวมของภาพคือ ชายผู้นี้มีลักษณะของชนชั้นสูงและหน้าตาดีไม่น้อย เขาแน่แหละคือสึบากิ ฮิเดสุเกะ อดีตชิซากุ² ผู้มีบทบาทสำคัญที่สุดในคดีสยองขวัญที่ข้าพเจ้ากำลังจะกล่าวถึง ครึ่งปีหลังจากที่ฮิเดสุเกะถ่ายรูปนี้ เขาก็หายตัวไปราวกับถูกชะตาลิขิตให้เป็นเช่นนั้น

นอกจากภาพถ่ายนี้ ยังมีอีกสิ่งที่ข้าพเจ้าสนใจมาก มันคือผลงานเดี่ยวฟลูตที่ถูกบันทึกลงในแผ่นเสียงขนาดสิบนิ้ว แผ่นเสียงนี้ผลิตขึ้นภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 โดยบริษัทแผ่นเสียงจี มีชื่อแผ่นว่า “ปีศาจผู้มาเป่าขลุ่ย”

ผู้ประพันธ์ทำนองและเป่าฟลูตได้แก่สึบากิ ฮิเดสุเกะ ที่ข้าพเจ้าเพิ่งแนะนำไป เขาแต่งเพลงนี้เสร็จและอัดเสียงลงแผ่นได้ราวหนึ่งเดือนก่อนจะหายตัวไป

ข้าพเจ้าจำไม่ได้แล้วว่าเปิดแผ่นเสียงดังกล่าวฟังไปกี่รอบก่อนลงมือเขียนต้นฉบับ แต่ยังรู้สึกหวั่นไหวกับความน่าขนลุก และความอ้างว้างชวนหดหู่ของเพลงทุกครั้ง ไม่ใช่เพราะนึกถึงเรื่องราวที่จะเล่าต่อไป ทว่าท่วงทำนองนั้นฟังดูประหลาดราวกับมีบางอย่างในบันไดเสียงผิดเพี้ยนจนจังหวะคลาดเคลื่อน นี่เองที่ทำให้ท่วงทำนองอันเปี่ยมด้วยการสาปแช่งซึ่งซังหวิความบ้าคลั่งนำพรันท์

ข้าพเจ้าแทบไม่รู้เรื่องดนตรี แต่ก็อดคิดไม่ได้ว่าเพลงนี้มีส่วนคล้ายคลึงกับ*ฮังกาเรียนนาสเทอร์ลแฟนตาซี*ของดอปป์เลอร์³ อย่างไรก็ตาม เพลงของ

²ขุนนางลำดับที่ 4 ในระบบขุนนางของรัฐธรรมนูญสมัยเมจิ ซึ่งแบ่งขุนนางออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ โคซากุ โคซากุ (เขียนด้วยอักษรคนละตัวกับโคซากุลำดับแรก) ฮากุซากุ ชิซากุ และดันซากุ เทียบได้กับฐานันดรไวกานต์ของยุโรป

³Albert Franz Doppler (ค.ศ. 1821 - 1883) นักเป่าฟลูตชาวออสเตรีย

ตอบปีเตอร์ยังฟังดูว่าเรงสไตน์อยู่ข้าง ตรงข้ามกับเพลง*ปีศาจผู้มาเป่าขลุ่ย* ของฮิเดสุเกะซึ่งอามิติตและเคร่าสลดตั้งแต่ต้นจนจบ ยิ่งเมื่อฟังท่อน เครสเซนโด (ที่ดังขึ้นเรื่อย ๆ) อันคลุ้มคลั่ง ก็จะมีรูสึกราวกับได้ยินเสียงคำราม ที่เต็มไปด้วยความอาฆาตและการสาปแช่งจากวิญญาณคนตายซึ่งเวียนว่าย ในฟากฟ้ามีมิติยามคำคืน จนขนาดคนฟังเพลงไม่รู้เรื่องอย่างข้าพเจ้า ยังอดผวาจนขนลุกซู่ไม่ได้

ชื่อเพลง*ปีศาจผู้มาเป่าขลุ่ย* น่าจะปรับเปลี่ยนมาจากท่อนหนึ่งใน บทกวีนิพนธ์*ร้านขายเครื่องแก้ว* อันเลื่องชื่อของคิโนชิตะ โมกุทาโร⁴ ที่ว่า “คนตาบอดมาเป่าขลุ่ย” แต่เพลงนี้ไม่ได้ให้ความรู้สึกเช่นเดียวกับบทกวีของ โมกุทาโร เพราะมันคือเสียงคำรามของขลุ่ยปีศาจโดยแท้ พูดอีกอย่างได้ว่า นี่คือท่วงทำนองแห่งคำสาปและความชิงชังเกินบรรยาย

ขนาดคนนอกอย่างข้าพเจ้ายังสังหรณ์ถึงลางร้ายอย่างรุนแรงเมื่อได้ ฟังเพลง แล้วบรรดาผู้เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์จะยิ่งตกใจและกลัวเกรง เพียงใด เมื่อจู่ ๆ ได้ยินเสียงฟลุตดังขึ้นหลังการหายตัวไปของฮิเดสุเกะ... มันคงมากเกินไปกว่าที่ข้าพเจ้าจะคาดเดาได้

ปีศาจผู้มาเป่าขลุ่ย... ข้าพเจ้าเพิ่งเข้าใจเดี๋ยวนี้เองว่า ภายใต้อันท่งทำนอง อันผิดเพี้ยนนั้นคือที่ซ่อนกุญแจซึ่งจะช่วยไขปริศนาคดีน่าสะพรึงกลัวที่กำลัง จะเล่าต่อไป

จะว่าไป ค.ศ. 1947 เป็นปีที่หน้าสังคมของหนังสือพิมพ์คึกคักไปด้วย ข่าวมากมาย อย่างน้อยที่สุดพวกเราจำได้ว่าเกิดคดีใหญ่สะเทือนขวัญ ประชาชนทั่วประเทศถึงสามคดี ผู้คนต่างมองออกว่าสองในสามนั้น เกี่ยวโยงกัน แต่น่าประหลาดว่าอีกคดีหนึ่งซึ่งถูกมองว่าเป็นคนละเรื่อง โดยสิ้นเชิง แท้จริงแล้วกลับมีส่วนพัวพันอย่างแยกยากกับสองคดีแรก

นั่นคือคดีเท็นกินโดอันโด่งดัง ซึ่งสร้างความตื่นตระหนกให้สังคม ยุคนั้นเป็นอย่างมาก

⁴ นักกี นักประพันธ์บทละคร (ค.ศ. 1885 - 1945) ผลงานส่วนใหญ่สะท้อนอารมณ์ ความรู้สึกและความงามแบบสมัยใหม่ ซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของสติปัญญาและความมีเหตุผล

เพียงแค่เขียนชื่อคดีเห็นกินโด...ก็อาจทำให้ใครหลายคนสะดุ้งวาบ แสดงให้เห็นว่าความทรงจำเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้ยังคงแจ่มชัดและตราตรึงอยู่ในใจของผู้คนจวบจนปัจจุบัน

ข้าพเจ้าคิดว่าคงไม่ต้องสาธยายรายละเอียดของคดีซ้ำอีก เพราะเหตุการณ์นี้ร้ายแรงชนิดที่ว่าไม่เคยพบเห็นมาก่อน ข้ายังไม่เคยมีตัวอย่างปรากฏในประวัติศาสตร์อาชญากรรมโลก ถึงขนาดถูกหนังสือพิมพ์ต่างชาตินำไปประโคมข่าว แต่ก็ขอเล่าโดยสังเขปเพื่อไว้อีกครั้ง

เรื่องเกิดขึ้นเมื่อเวลาประมาณสิบโมงเช้าของวันที่ 15 มกราคมในปีนั้น ชายผู้หนึ่งเดินเข้าไปในร้านเห็นกินโด สถานประกอบธุรกิจอัญมณีชื่อดังในย่านกินซ่า

ชายผู้นั้นอายุราวสี่สิบปี ผิวค่อนข้างคล้ำ รูปร่างหน้าตาดีชวนให้ผู้พบเห็นรู้สึกว่ามีชาติตระกูลสูงส่ง เขาสวมปลอกแขนพนักงานสุxonามัยกรุงโตเกียว มือข้างหนึ่งหอบหิ้วกระเป๋าแบบที่พวกแพทย์ถือกัน

ชายคนดังกล่าวยื่นนามบัตรแสดงตนว่าชื่ออิงชิ อิจิโร สังกัดกรมสุxonามัยกรุงโตเกียว แล้วขอเข้าพบผู้จัดการในห้องด้านหลังติดกับร้าน เขาพูดด้วยท่าทางซึ่งขังว่ามีโรคระบาดเกิดขึ้นในละแวกใกล้เคียง ดังนั้นพนักงานผู้มีหน้าที่ติดต่อกับลูกค้าทุกคนต้องดื่มยาป้องกันโรค

หลังเกิดเหตุมีคนออกมาตำหนิการกระทำของผู้จัดการและพนักงานทำนองว่า การหลงเชื่อตำแหน่งของเจ้าหน้าที่ทางการโดยขาดสติไตร่ตรอง เป็นพฤติกรรมที่ไร้ความเป็นประชาธิปไตยโดยสิ้นเชิง แต่จะโทษคนเหล่านั้นก็ไม่ถูก เนื่องจากบุคคลที่อ้างตนว่าชื่ออิงชิ อิจิโร นั้นมีบุคลิกดี ท่าทางก็สุชุมเปี่ยมด้วยความเชื่อมั่น จึงไม่มีพิธีรีตองให้ผู้ใดสงสัยเลย

ด้วยเหตุนี้ ผู้จัดการจึงเรียกพนักงานมารวมกันในห้องของตนทันที พวกพนักงานคงกำลังว่างอยู่เนื่องจากยังเช้าจึงไม่ค่อยมีลูกค้าเข้าร้านและเพิ่งตกแต่งตู้โชว์สินค้าเสร็จพอดี จึงมากันพร้อมหน้าทั้งพนักงานหน้าร้านและแม่บ้านที่ทำความสะอาดข้างใน เมื่อรวมผู้จัดการด้วยแล้วมีจำนวนทั้งสิ้น 13 คน

พอบุคคลน่าสงสัยผู้อ้างชื่ออิงชิ อิจิโร เห็นว่าทุกคนในร้านมารวมกัน

หมดแล้ว ก็บรรจงหยิบขวดสองชนิดออกจากกระเป๋ารินใส่ถ้วยชาเท่าจำนวนคน ก่อนสาธิตวิธีดื่มยาดังกล่าวด้วยตนเอง

เหล่าสุจริตชนคงไม่คาดคิดแม้แต่ย่อว่าในอีกไม่กี่วินาทีให้หลังชะตากรรมสุดสยงจะรอพวกเขาอยู่ ทุกคนต่างดื่มยาทั้งสองชนิดจนหมดถ้วยตามคำแนะนำ จากนั้นไม่กี่อึดใจ ความน่าสะพรึงกลัวดุจดั่งภาพจากนรกก็ปรากฏขึ้น

สารที่ทุกคนถูกหลอกให้ดื่มคือโพแทสเซียมไฮยาไนด์ บรรดาพนักงานพากันล้มระเนระนาด บางคนทรุดลงขาดใจตายทันที ที่เหลือก็ส่งเสียงครวญครางก่อนถึงวาระสุดท้ายขณะตื่นทรนทรายไปรอบๆ

เมื่อเห็นเช่นนั้น ชายเจ้าเล่ห์ผู้อ้างตนว่าชื่ออิงซิ อิจิโร ก็ยึดสมบัติทุกอย่างของตัวเองลงกระเป๋าล้วกระโจนออกจากห้องผู้จัดการ ก่อนฉวยเครื่องเพชรในร้านแผ่นหนีไปบนถนนกินซ่า ต่อมาเมื่อมีการสำรวจอย่างละเอียดจึงรู้ว่าอัญมณีที่คนร้ายขโมยไปในตอนนั้นมีน้อยเกินคาด กล่าวกันว่าคิดเป็นราคาปัจจุบันคงมีมูลค่าเพียงประมาณสามแสนเยน

คดีสยงขวัญนี้ถูกค้นพบภายหลังคนร้ายหนีไปได้ราวสิบนาทิลูกค้าคนหนึ่งบังเอิญเดินเข้ามาในร้านและตกใจกับเสียงครางแปลกๆ กับเสียงกรีดร้องขอความช่วยเหลือจากหลังประตู จึงชะเง้อมองด้านใน และแล้วความสับสนอลหม่านครั้งใหญ่ที่ไม่เคยมีมาก่อนก็เปิดฉากขึ้น

ในจำนวนเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายทั้ง 13 คน มีเพียง 3 คนที่รอดชีวิตมาได้ อย่างหวุดหวิด นำส่งสารเหลือเกินที่อีก 10 คนสิ้นลมไปก่อนแพทย์และตำรวจจะรุดมาถึง นี่คือนักสืบที่รู้จักกันในนามว่า คดีเท็นกินโด

แผนการของคดีนี้ไม่ซับซ้อนเท่าที่คิด มันง่ายเสียจนแทบไม่อาจจัดเป็นอาชญากรรมประเภทใช้สมองได้ด้วยซ้ำ ทว่าความหี้ยมโหด เลือดเย็น และป่าเถื่อนผิดมนุษย์ของคนร้ายเป็นสิ่งที่ไม่อาจทนดูได้ ต่อให้บ้านเมืองหลังสงครามโลกเสื่อมโทรมลงแค่ไหน แต่ที่ผ่านมาก็ไม่เคยมีคดีใดเขย่าขวัญผู้คนได้ขนาดนี้

เมื่อดูจากรูปคดีทำให้คิดว่าน่าจะจับคนร้ายได้ง่าย แต่จนแล้วจนรอด

ตำรวจก็จับตัวผู้กระทำความผิดไม่ได้เสียที คดีนี้จึงยิ่งบานปลายกลายเป็นปัญหาใหญ่

แน่นอนว่าสำนักงานตำรวจกรุงโตเกียวไม่ได้นิ่งนอนใจ เจ้าหน้าที่มุ่งมั่นสืบหาตัวคนร้ายจากทุกเบาะแส ตั้งแต่ร่องรอยของม้น ที่ซ่อนอำมฤณี กระทั่งแหล่งผลิตนามบัตรชื่ออิงชิ อิจิโร โชคคืออยู่ข้างว่าตำรวจสามารถอาศัยความทรงจำของผู้เคราะห์ร้ายที่รอดชีวิตทั้งสาม ตลอดจนผู้พบเห็นเหตุการณ์ตอนคนร้ายพุ่งออกจากร้านเห็นกินโดสองสามคนมาสร้างภาพสเก็ตช์และนำไปเผยแพร่ขอความร่วมมือจากบุคคลทั่วไป ข้าพเจ้าคิดว่านี่น่าจะเป็นครั้งแรกที่มีการใช้ภาพสเก็ตช์ในการสืบสวนคดี

ภาพสเก็ตช์ถูกแก้ไขห้าครั้ง และทุกครั้งจะถูกนำไปลงหนังสือพิมพ์ทั่วประเทศ ผู้คนในสมัยนั้นคงจำกันได้ดีว่ามีละครชีวิตที่ทั้งโคกเคร้าและชนหัวเกิดขึ้นมากมายจากการลงภาพดังกล่าว

การเผยแพร่ภาพสเก็ตช์ทำให้มีจดหมายแสดงความเห็นและหนังสือส่งข่าวแบบลับ ๆ หลังไหลมายังสำนักงานตำรวจกรุงโตเกียวไม่ขาดสาย ทางสำนักงานอลหม่านกับจดหมายแจ้งเบาะแสประเภทที่ว่า มีคนหน้าตาเหมือนภาพอยู่ตรงโน้นตรงนี้ หรือใครสักคนที่เมืองไหนสักแห่งหน้าตาเหมือนรูปสเก็ตช์ราวกับพิมพ์เดียวกัน แม้รู้ว่าถูกหลอก แต่ตำรวจสืบสวนจะออกไปยังจุดที่ได้รับแจ้ง หรือขอให้ผู้ถูกกล่าวหาว่าเหมือนกับภาพมารายงานตัวทุกครั้ง

นอกจากนี้ ยังมีคนอีกไม่น้อยต้องพลอยเดือดร้อนเพราะถูกตำรวจจับตามท้องถนน เนื่องจากบังเอิญมีหน้าตาคลายคลึงกับรูปสเก็ตช์ แถมความวุ่นวายไม่ได้มีเฉพาะแค่ในโตเกียว แต่เกิดขึ้นหนแล้วหนเล่าทั่วประเทศ

และเหตุการณ์นี้มีส่วนเชื่อมโยงอย่างประหลาดกับเรื่องราวที่ข้าพเจ้ากำลังจะเล่าให้ฟัง

อย่างที่ได้ออกไป คดีเห็นกินโดเกิดขึ้นเมื่อวันที่ 15 มกราคม จากนั้นประมาณห้าสิบวัน คือในวันที่ 5 มีนาคม หนังสือพิมพ์กรอบเข้าได้รายงานเหตุการณ์เขย่าขวัญพวกเราอีกครั้ง และนี่คือเพลงโหมโรงของคดีฆาตกรรมนำหาวดผวาสามรายซ้อนที่ข้าพเจ้ากำลังจะเล่า

ตอนนั้นดะไซ โอซามุ⁵ ยังไม่ได้ประพันธ์ผลงานเรื่อง *อาทิตยสิ้นแสง*⁶ คดีนี้จึงไม่มีการใช้คำจำพวก “พวกอาทิตยอัสดง” หรือ “ชนชั้นอาทิตยอัสดง” แต่ถ้านิยายดังกล่าวถูกเขียนขึ้นแล้ว นี่น่าจะเป็นคดีแรกที่มีการใช้คำว่า “ชนชั้นอาทิตยอัสดง” อย่างแน่นอน

หนังสือพิมพ์กรอบเช้าของวันที่ 5 มีนาคมประโคมข่าวเรื่องการหายตัวไปของสึบากิ ฮิเดสุเกะ อย่างครึกโครม เพราะเป็นคดีแรกที่เกี่ยวข้องกับโศกนาฏกรรมของชนชั้นขุนนางซึ่งใกล้ล่มสลาย จึงเป็นธรรมดาที่สังคมจะสนใจ

ถึงแม้คดีการหายตัวไปของฮิเดสุเกะจะปรากฏเป็นข่าวครั้งแรกในหนังสือพิมพ์กรอบเช้าของวันที่ 5 มีนาคมเช่นที่กล่าวข้างต้น แต่ความจริงเขาหายตัวไปก่อนหน้านั้นสัปดาห์ คือในวันที่ 1 มีนาคม ตอนประมาณสิบโมงเช้าของวันนั้น เขาออกจากบ้านกะทันหันโดยไม่บอกคนในบ้านว่าจะไปไหน และท้ายที่สุดก็ไม่ได้กลับมาอีกเลย

เสื้อผ้าที่สวมใส่ตอนออกจากบ้านได้แก่สูทสีเทาเรียบขลิบและเสื้อโค้ตสีเทามิดทิม แคมยังสวมหมวกยี่ห้อสเติร์ลันเก่าๆ ที่มีรอยหักเป็นสันตรงกลาง

คนในบ้านไม่นึกว่าฮิเดสุเกะหายตัวไป...อันที่จริงคงไม่ยากคิดเช่นนั้นมากกว่า พวกเขาเฝ้ารอจนผ่านไปสองสามวัน แน่หน่ว่าระหว่างนั้นก็พยายามสอบถามคนรู้จักและญาติพี่น้องทุกคนเพื่อค้นหาที่อยู่ของฮิเดสุเกะอย่างเต็มที่ แต่เนื่องจากไม่ได้เบาะแสใดๆ ในที่สุดตอนบ่ายของวันที่ 4 สมาชิกครอบครัวจึงไปแจ้งความคนหายต่อสำนักงานตำรวจกรุงโตเกียว ผู้คนเลยได้รับรู้ถึงโศกนาฏกรรมดังกล่าวเป็นครั้งแรก

⁵ นักเขียนผู้มีชื่อเสียงคนหนึ่งของญี่ปุ่น เกิดเมื่อ ค.ศ. 1909 และเสียชีวิตโดยการกระโดดน้ำฆ่าตัวตายในปี ค.ศ. 1948 ผลงานในช่วงหลังซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเป็นเอกลักษณ์ของเขาคืองานเขียนแนวทรมาน เสียตสี และทำลายล้างตัวเอง

⁶ วรรณกรรมชิ้นเอกเรื่องหนึ่งของดะไซ โอซามุ มีเนื้อหาเกี่ยวกับสตรีผู้หนึ่งที่เคยเป็นชนชั้นขุนนางก่อนชีวิตจะผกผันตกต่ำลง แต่สามารถค้นหาความหมายของการมีชีวิตแบบใหม่ได้ในที่สุด ผลงานชิ้นนี้ส่งผลกระทบต่อสังคมในสมัยดังกล่าว จนชื่อเรื่องถึงกับเป็นที่มาของคำว่า “ชนชั้นอาทิตยอัสดง”

ไม่มีจุดหมายปลายทาง

แต่เมื่อดูจากสภาพของฮิเดสุเกะในตอนนั้น มีโอกาสสูงว่านี่จะเป็นการฆ่าตัวตาย สำนักงานตำรวจกรุงโตเกียวจึงกระจายกำลังออกทั่วทุกแห่งในจังหวัดใกล้เคียง ขณะเดียวกันหนังสือพิมพ์ก็รอบเช้าของวันรุ่งขึ้นหรือวันที่ 5 มีนาคมก็ลงภาพผู้สูญหายโดยพร้อมเพรียง นั่นคือภาพขนาดใหญ่ไปรษณียบัตรที่ข้าพเจ้าถืออยู่ในตอนนี้

เนื่องจากไม่มีจุดหมายปลายทาง แม้จะมีความเป็นไปได้ว่าฮิเดสุเกะหายตัวไปเพื่อทำอภินิหารกรรม แต่ก็ไม่มีใครรู้แน่ชัดว่าอะไรคือเหตุจูงใจอย่างไรก็ตาม ทุกคนก็พอจะจินตนาการสาเหตุคร่าวๆ ได้

ลีบาโก ฮิเดสุเกะ มีความสามารถในการใช้ชีวิตน้อยเกินกว่าจะจัดการกับตัวเองในสังคมที่แปรเปลี่ยนอย่างรวดเร็วนี้ ข้าพเจ้าได้ยินมาว่า เขามีนิสัยซื่อสัตย์สุจริต เป็นสุภาพบุรุษผู้สุภาพอ่อนโยนจนควรเรียกว่านุ่มนวลแบบสตรีมากกว่า เลยยิ่งแทบทำงานเลี้ยงตัวเองไม่ได้ ฮิเดสุเกะมีตำแหน่งอยู่ในกระทรวงพระราชวังจนถึงก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 แต่ทันทีที่กระทรวงถูกยุบ และส่วนงานเกี่ยวกับวังมีขนาดเล็กลง เขาก็ถูกปลดออกจากราชการถ้าจะว่าไป สมัยอยู่กระทรวงพระราชวังเขาก็ดูไม่ค่อยเป็นที่ยอมรับนัก

ข้ายังกล่าวกันด้วยว่า สภาพแวดล้อมในครอบครัวเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ฮิเดสุเกะหายตัวไป

คุหาสนะที่ย่านอาซากุระปงจิ⁷ ของฮิเดสุเกะรอดพ้นจากไฟไหม้แต่เพราะไม่ได้โดนเผาอดวาย เขาเลยต้องแบกรับความทุกข์มากมายเนื่องจากภายหลังสงคราม ซึ่งกุชิซากุฟุซายของภรรยาและครอบครัวพร้อมทั้งครอบครัวหามามุชิฮาคุซากุ⁸ ผู้เป็นลุงของภรรยา ซึ่งต่างก็สูญเสียนิวาสสถานไปกับกองเพลิง ได้พากันย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านของเขา ว่ากันว่าเรื่องนี้เองที่ทำให้จิตใจอันเปราะบางของฮิเดสุเกะสั่นคลอนอย่างรุนแรง

⁷ ปัจจุบันได้แก่บริเวณส่วนเหนือของย่านรปปงจิ 5 โซเมะ เขตมินาโตะ กรุงโตเกียว

⁸ ชุนนางลำดับที่ 3 ในระบบขุนนางของรัฐธรรมนูญสมัยเมจิ เทียบเท่ากับเอิร์ลในระบบขุนนางอังกฤษ หรือตำแหน่งเคานต์ของประเทศอื่นๆ

ถึงแม้เหตุผลในยานอาชานรปงจะเป็นของฮิเดสุเกะ แต่ชื่อเจ้าของตามกฎหมายกลับเป็นคุณนายอากิโกะภรรยา

ข้าพเจ้าได้ยินมาว่า ในบรรดากลุ่มผู้เคยมีอำนาจในวัง สืบากินับเป็นตระกูลขุนนางชั้นสูงไม่น้อย น่าเสียดายว่านับแต่เกิดการปฏิรูปประเทศในสมัยเมจิเป็นต้นมา ตระกูลนี้ไม่ค่อยมีคนเก่งโดดเด่น แม้จะได้รับตำแหน่งขุนนาง แต่ฐานะของตระกูลกลับตกต่ำลงเรื่อย ๆ โดยเฉพาะเมื่อครั้งฮิเดสุเกะยังเป็นวัยรุ่น ครอบครัวของเขาขัดสนถึงขีดสุด ขนาดแทบรักษาสถานภาพในฐานะขุนนางตำแหน่งชิซากุไว้ไม่ได้ อย่างไรก็ตาม การแต่งงานกับชิงกู อากิโกะ ช่วยกอบกู้วิกฤตของตระกูลไว้ได้

ตระกูลชิงกูของอากิโกะ ภรรยาของฮิเดสุเกะ เป็นตระกูลขุนนางผู้ครองแคว้นในยุคศักดินา ดูเหมือนว่าหัวหน้าครอบครัวทุกคนจะเชี่ยวชาญในการเพิ่มพูนทรัพย์ พวกเขาจึงขึ้นชื่อเรื่องความร่ำรวยในหมู่ขุนนางด้วยกัน ยิ่งไปกว่านั้นตระกูลชิงกูยังมีทามามุชิฮาคุซากุผู้ทรงอิทธิพลคอยหนุนหลัง ทามามุชิฮาคุซากุมีศักดิ์เป็นพี่ชายของมารดาอากิโกะ ก่อนสงครามโลกเขาเคยกุมบังเหียนสมาคมวิชาการและเป็นนายใหญ่ในสภาขุนนาง ดังนั้นถึงจะไม่เคยรับตำแหน่งรัฐมนตรี แต่ก็คอยชักใยอยู่เบื้องหลังแวดวงการเมือง

กล่าวกันว่า ฮิเดสุเกะมักรำพึงถึงความหลังด้วยความสงสัยที่ทามามุชิฮาคุซากุยกหลานสาวคนโปรดให้แก่คนเช่นเขา ส่วนฮาคุซากุก็คงเสียใจกับการสมรสนี้ จึงมักประณามฮิเดสุเกะเสมอว่าเป็นคนไร้ความสามารถที่เอาแต่เป่าซลุ่ย

ในสายตาคนที่ฝึกไฝ่เกียรติยศชื่อเสียงเช่นทามามุชิฮาคุซากุ ฮิเดสุเกะผู้ไม่เอาลัทธิอาวรณ์และไม่แยแสอำนาจทางสังคมคงดูเป็นคนไร้ความสามารถโดยสิ้นเชิง ตรงกันข้าม ฮาคุซากุกลับชื่นชมชิงกู โทชิฮิโกะ หลานชายของตนผู้ใช้ชีวิตราวกับในโลกนี้มีแค่สุรา สตรี และกอล์ฟ ว่าสมเป็นเจ้าคนนายคน เพียงเท่านั้นก็จะเดาได้ว่าฮาคุซากุหลงใหลยศถาบรรดาศักดิ์ทางโลกเพียงใด

เป็นที่พูดกันในหมู่ผู้รอบรู้ข่าววงในว่า ฮิเดสุเกะผู้สุภาพอ่อนโยนถึงกับเหลืออด เมื่อทามามุชิฮาคุซากุผู้เอาแต่ใจกับพี่ชายภรรยาผู้เสเพล

ตบเท้าเข้ามา แล้ววางมาดประหนึ่งเป็นบ้านของตน แถมยังประณามซ้ำเติม เขาว่าเป็นบุคคลไร้ความสามารถ

เรื่องนั้นเรารู้ว่ากันทีหลัง ขณะที่หนังสือพิมพ์ประโคมข่าวเรื่องการหายตัวไปของฮิเดสุเกะ แม้ยังไม่รู้ว่าเขาเป็นตายร้ายดีอย่างไร บริษัทแผ่นเสียงซึ่งร้องไว้ในกาฉวกโอกาสก็จัดเจนนำแผ่นเสียง “ปีศาจผู้มาเข้าลู่” ออกวางจำหน่าย และเซ็นที่ได้กล่าวไปว่าเพลงนี้ซ่อนความหมายน่านีปการไว้ แต่ในตอนนั้นยังไม่มีใครทันนึกคิด รวมถึงความเป็นดนตรีสากล ไม่ใช่เพลงตามสมัยนิยม ซ้ำยังเป็นการเดี่ยวพลูตเรียบๆ ไม่โดดเด่น แผ่นเสียงดังกล่าวจึงไม่เป็นที่พูดถึงนัก

ไม่มีใครรู้ความเป็นไปของฮิเดสุเกะอยู่เกือบสองเดือน จนคนส่วนใหญ่ปักใจเชื่อว่าเขาฆ่าตัวตายไปแล้ว ว่ากันว่าหลังสงครามโลก ฮิเดสุเกะมักพูดถึงความตายเมื่อสบโอกาส และยังคงบอกด้วยว่า ถ้าไหนๆ จะต้องตายก็อยากตายตามลำพังในสถานที่ซึ่งไม่มีใครหาศพพบ ผู้คนเลยเชื่อกันว่าเขาคงสิ้นใจอยู่กลางหุบเขาที่โชนสั๊กแห่ง แล้วก็จริงดังคาด

วันที่ 14 เมษายน หรือ 45 วันหลังจากฮิเดสุเกะออกจากบ้านศพของชายผู้หนึ่งถูกพบในป่ากลางที่ราบสูงคิริงามิเนะแถบชินชู ดูจากเครื่องแต่งกายและข้าวของติดตัวอื่นๆ ตำรวจลงความเห็นว่าเป็นศพของฮิเดสุเกะซึ่งมีการออกประกาศคนหายเอาไว้ จึงแจ้งไปยังคฤหาสน์รูปงิทันที่

ข้าพเจ้าได้ยินว่า ตอนนั้นคนในบ้านย่านรูปงิทันต่างเกี่ยวกันเรื่องไปรับศพ อากิโกะภรรยาของฮิเดสุเกะตกใจที่สามีหายตัวไปจนไม่ค่อยสบาย อีกทั้งเธอก็ไม่เหมาะกับการจัดการเรื่องทำนองนี้ด้วย จึงเป็นอันว่ามิเนโกะลูกสาวของทั้งคู่จะไปแทนมารดา เมื่อตกลงได้เช่นนั้น คาสึโกะซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องก็เสนอตัวขอตามไปด้วย คาสึโกะเป็นทั้งหลานและลูกศิษย์การเป่าฟลูตของฮิเดสุเกะ

อย่างไรก็ตาม ทั้งคู่ยังเด็กเกินกว่าจะปล่อยให้จัดการธุระแบบนี้ได้ คาสึโกะอายุ 21 ปี ส่วนมิเนโกะเพิ่งอายุ 19 ปี จึงต้องมีใครสักคนที่มีประสบการณ์ไปเป็นพี่เลี้ยง โทชิโกะบิดาของคาสึโกะถูกมองว่าเหมาะสมที่สุด แต่โทชิโกะไม่ยอมรับค่าง่ายๆ เขาอยากชู้เอาเงินน้องสาว

ไปเที่ยวซื้อของคนอีกชั้นสูง หรือไม่ก็ขอให้ใครสักคนเป็นเจ้าของออกค่า
เล่นกอล์ฟให้มากกว่าจะไปปรับศพน้องเขย

แต่ในที่สุดเมื่อถูกน้องสาวรำไ้หัวงวอน และสัญญาว่าจะตอบแทนด้วย
เงินก้อนโตเพื่อไว้เที่ยวเล่น โทชิฮิโกะจึงพาคาสึโกะกับมิเนโกะออกเดินทาง
โดยมีผู้ติดตามอีกคนคือชายหนุ่มชื่อมิซึมะ โททาโร ลูกกำพร้าของเพื่อน
ที่ฮิเดสุเกะรับมาเลี้ยงดูหลังสงคราม สุดท้ายแล้วผู้ดำเนินขั้นตอนทั้งหมด
อย่างคล่องแคล่วเมื่อไปถึงจุดเกิดเหตุก็คือหนุ่มน้อยโททาโรผู้นี้เอง

ศพถูกผ่าชันสูตรที่คามิซุวะก่อนได้รับการฃาปนกิจ แต่ที่น่าประหลาดใจ
คือ เมื่อดูจากสภาพโดยรอบและผลการตรวจของแพทย์แล้ว ดูเหมือน
ฮิเดสุเกะจะตรงดิ่งไปยังจุดเกิดเหตุและดื่มโปเทสเซียมไซยาไนด์ทันที
หลังออกจากบ้านในวันที่ 1 มีนาคม แต่ร่างไร้วิญญาณของเขากลับแทบ
ไม่เน่าเปื่อย แน่หน่อว่ารูปร่างหน้าตายอมเปลี่ยนไปบ้าง แต่ก็ยังคง
รูปลักษณ์เดิมมากพอที่บุตรสาว พี่ชายภรรยา และหลานชายจะดูออก
ในแวบแรกวาคือฮิเดสุเกะ ว่ากันว่าน่าจะเพราะอากาศในบริเวณนั้นหนาวเย็น
จึงทำให้ศพไม่เน่าเปื่อย

เป็นอันว่าฮิเดสุเกะได้ลบล้างตัวตนจากโลกใบนี้ด้วยน้ำมือของตัวเอง
หากเขาเสียชีวิตในวันที่ 1 มีนาคมจริง ฮิเดสุเกะก็ยังคงมีศักดิ์เป็นชิซากุ
บางที่ฮิเดสุเกะอาจอยากตายขณะดำรงตำแหน่งขุนนางอยู่ก็ได้

ดูเผิน ๆ คดีการหายตัวไปของฮิเดสุเกะเหมือนจะได้ข้อสรุปแล้ว
แต่ความจริงกลับไม่เป็นเช่นนั้น

ครึ่งปีต่อมา เมื่อปีศาจเริ่มเป่าขลุ่ยแห่งการสาปแช่งเสียงดังกึกก้อง
คดีการหายตัวไปของฮิเดสุเกะก็ถูกนำกลับมาทบทวนจากมุมมองใหม่
อีกครั้งหนึ่ง

2

คำสลับเสียงของสืบทักชีชาฤ

ก่านที่เคยอ่าน “คดีร้านแมวดำ” คงทราบดีว่าชีวิตความเป็นอยู่ของ คินตะอิจิ โคสุเกะ ในช่วงราว ค.ศ. 1947 นั้นแปลกประหลาดเพียงใด

ในฤดูใบไม้ร่วงของปีก่อนหน้า คินตะอิจิเพิ่งปลดประจำการและไม่มี บ้านอยู่ เขาได้โผล่เข้าไปขออาศัยในเรือนเล็กของโรงแรมกึ่งร้านอาหารญี่ปุ่น ชื่อโซงสึ ในย่านบ้านเรือนแถบโอโมริ โรงแรมโซงสึเป็นโรงแรมที่ชายชื่อ คาซามะ ชุนโรกุ เพื่อนเก่าของคินตะอิจิ ผู้รับเหมาก่อสร้างซึ่งมีอิทธิพลพอตัว ในแถบชายฝั่งทะเลสมัยหลังสงครามโลกมอบหมายให้ภรรยาน้อยดูแลกิจการ คินตะอิจิไปขออยู่ด้วยแล้วก็ไม่ยอมไปไหนราวกับได้ลงหลักปักฐานเรียบร้อยแล้ว

โชคที่ภรรยาน้อยของสหายเก่าเป็นหญิงนิสัยดี เธอดูแลเอาใจใส่ คินตะอิจิอย่างดีราวกับเป็นน้องชายของตัวเอง (ความจริงแล้วเธออายุน้อยกว่า คินตะอิจิด้วยซ้ำ) แม้คินตะอิจิจะเป็นผู้ชายที่ดูเฉลียวฉลาดน่านับถือเวลา เข้าไปพัวพันกับคดี แต่ในยามปกติเขากลับเกียจคร้านเหมือนแมว ด้วยเหตุนี้ ในฐานะคนที่ไปขออาศัยอยู่บ้านคนอื่น เขาจึงจัดเป็นบุคคลประเภทที่คอย สร้างปัญหาให้เจ้าของบ้านไม่ใช่น้อย แต่ภรรยาน้อยของคาซามะก็ไม่เคย ทำหน้าเอือมระอา แถมยังมีน้ำใจช่วยเหลือไปถึงเรื่องเงินทองสำหรับใช้สอย ส่วนตัวอีกต่างหาก

คินตะอิจิได้ใจที่เธอเมตตาเลยปักหลักอยู่ที่โรงแรมโซงสึเต็มตัว แม้จะเป็นเรื่องดีสำหรับเขา แต่บางครั้งก็กลับทำให้เกิดความลำบากบ้างเหมือนกัน

นั่นเพราะยิ่งชื่อเสียงของคินตะอิจิเป็นที่รู้จักในสังคมมากเท่าใด ผู้ที่มาขอให้เขาทำคิตก็เพิ่มมากขึ้นเท่านั้น ในบรรดาลูกค้าเหล่านั้นเป็นผู้ชายก็มาก แต่ผู้หญิงก็มีไม่น้อย เวลาจะเข้าออกสถานที่เช่นนี้แม้แต่ผู้ชายยังรู้สึกลึงเลพอสมควร เมื่อลูกค้าเป็นสุภาพสตรีแรกๆ ด้วยแล้ว การจะเดินผ่านประตูโรงแรมถึงร้านอาหารญี่ปุ่นเข้ามาตามลำพังจึงดูเป็นเรื่องที่ต้องใช้ความกล้าหาญอย่างมาก ชำร่ายเมื่อสุดสำหรับรวบรวมความกล้าเดินผ่านประตูเข้ามาแล้ว พวกเธอยังต้องมานั่งประจันหน้ากับคินตะอิจิในเรือนเล็กสวยเก๋ขนาดสี่เหลี่ยม¹ จึงไม่แปลกหากเธอเหล่านั้นจะกระอักกระอ่วนกันมาก

วันที่ 28 กันยายน ค.ศ. 1947

คินตะอิจิกำลังเผชิญหน้ากับสตรีที่มีท่าทางอึดอัดใจคนดังกล่าว ในเรือนเล็กขนาดสี่เหลี่ยมครึ่ง แขนของเธอเป็นผู้หญิงอายุราวยี่สิบปี ใส่กระโปรงสีดำกับเสื้อผ้าแพรฝรั่งเศษ และสวมสเวตเตอร์ผ่าหน้าสีชมพูคลุมทับอีกชั้นหนึ่ง หญิงสาวไว้ผมสั้น รูปโฉมค่อนข้างเรียบขมเมื่อเทียบกับหญิงสาวรุ่นเดียวกันในสมัยนี้

รูปลักษณ์ของเธอแทบไม่อาจยืนยันได้ว่าสวย หน้าผากยื่นออกมามาก ตาโตเกินไป แถมตั้งแต่แก้มไปจนถึงคางก็ชုပ်ตอ ใบหน้าโดยรวมจึงไม่ได้สัดส่วนและดูน่าขัน ถึงอย่างนั้นเธอก็กลับมีท่าทางไว้วางใจเธอมาก ๆ อากัปกริยาที่ดูร้อนรนกระวนกระวายเป็นเรื่องธรรมดาของผู้มาร้องขอความช่วยเหลือจากสถานที่เช่นนี้ แต่เงามืดที่ฝังแน่นในร่างของหญิงสาวมาจากสาเหตุใดกันแน่...

คินตะอิจิลอบสังเกตอาการคันตุกะโดยไม่ให้อีกฝ่ายรู้ตัว ดูเหมือนเขาจะพ่นความเบื่อหน่ายใจเย็นเสียเหลือเกินจนผู้หญิงคนนั้นขยับเขยื้อนอย่างอึดอัด เนื่องจากไม่ได้รับความสนใจจากนักสืบเท่าที่ควร ทั้งคู่เพียงกล่าวทักทายกัน แล้วบทสนทนาพลันหยุดชะงักไป คินตะอิจิรอให้อีกฝ่ายเปิดปาก ส่วนหญิงสาวก็คาดหวังให้เขาถามเรื่องของเธอ ในเวลาแบบนี้คินตะอิจิเป็นคนที่ได้รับมือสถานการณ์ได้แย่มาก

¹ 1 เลือทาทามิ มีขนาดประมาณ 1.62 ตารางเมตร

จู่ ๆ ถ้านูหรือยาวเป็นทางก็ร่วงผล็อยจากปลายนิ้วของคินดะอิจิ หญิงสาวทำตาโตอย่างตกตะลึงพลางมองชี้เงาที่หล่นลงบนโต๊ะ

“เอ่อ...”

เธอดังท่าจะพูด แต่ในตอนนั้นคินดะอิจิลบ่เข้าชี้เงา

“อู๊ย”

สาวน้อยรีบยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นประคบดวงตา

“โอ้ ชะ...ขอโทษ ชี้เงาเข้าตาหรือเปล่า”

คินดะอิจิชะโงกมองข้ามโต๊ะมาอย่างลึกลับลึกลน

“ไม่ค่ะ เอ่อ...”

หญิงสาวขี้ตาแรง ๆ สองสามครั้งก่อนรีบดึงผ้าเช็ดหน้าออก เธอยิ้มให้ คินดะอิจิพลางมองเขาด้วยสีหน้าตำหนิ เวลายิ้มฟันผุแห่งของเธอค่อนข้าง น่าเอ็นดู อย่างน้อยในช่วงเวลานั้นดูเหมือนเงาดำซึ่งเกาะติดร่างเธอแน่นจะซีดจางลงบ้าง

คินดะอิจิเกาหัวแกรก ๆ พลางเอ่ยปาก

“ชะ...ขอโทษที ผมนี่ไม่มีมารยาทเลย ตาของคุณไม่เป็นไรใช่ไหมครับ”

“ค่ะ ไม่เป็นไร”

หญิงสาวกลับมามองทำถือนิ้วอันเป็นเอกลักษณ์อีกครั้ง ท่าทางของเธอ ปั่นปิ้งเย็นชา แต่อุบัติเหตุนี้ทำให้ปากของเธอขยับคล่องขึ้นในที่สุด

“คุณไปหาสารวัตรโทโดโรกิที่สำนักงานตำรวจกรุงโตเกียวมาใช้มั๊ย”

“ค่ะ”

“เรื่องอะไรเหรอ”

“ค่ะ คือ เอ่อ...”

หญิงสาวตะกุกตะกักเล็กน้อยก่อนกล่าวว่า

“ฉันชื่อสึบากิ มิเนโกะ”

“เมื่อสักครู่ผมทราบแล้ว...”

“ไม่หรอกค่ะ ถ้าเรียนแค่นี้คุณคงนึกไม่ออก ฉันเป็นบุตรสาวของ สึบากิ อิเดสุเกะ ผู้หายตัวไปเมื่อต้นปีที่ผ่านมานะ”

“คนที่หายตัวไปเมื่อต้นปีที่ผ่านมานะ...”

คินตะอิจิพึมพำก่อนเบิกตาโพลง

“ถ้าเช่นนั้นคุณก็คือบุตรสาวของสืปากิชิซากุคนั้น...”

“ค่ะ แต่คุณพ่อไม่ได้เป็นขุนนางอะไรนั้นอีกแล้ว...”

มิเนโกะพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชาราวกับดูแคลนตัวเองพลางมองคินตะอิจิตรงๆ ด้วยดวงตากลมโต เขาเกาหัวแกรกๆ อีกครั้ง

“โอ แะจริง ตอนนั้นคุณคงตกใจมากเลย...”

คินตะอิจิมองหน้าคู่สนทนาอีกครั้ง

“แล้วคุณต้องการให้ผมช่วยอะไร...”

“เอ่อ คือว่า อ่า...”

เงาดำที่ห่อหุ้มร่างมิเนโกะและความกระวนกระวายของเธอทวีขึ้นเป็นลำดับ หญิงสาวใช้ปลายนิ้วขยุ้มผ้าเช็ดหน้าอย่างหงุดหงิดใจพลางเอ่ยปาก
“เรื่องนี้อาจฟังดูไร้สาระ แต่สำหรับพวกเรา นี่เป็นปัญหาที่สำคัญมาก...”

มิเนโกะจับจ้องคินตะอิจิด้วยดวงตากลมโตประหนึ่งจะกลืนร่างเขาเข้าไป

“คุณพ่อของฉันเสียแล้วจริงหรือคะ”

คินตะอิจิมองคู่สนทนาอีกครั้งอย่างตกใจ ความตกตะลึงที่ได้รับเกือบดับร่างของเขาลอยขึ้น แต่สุดท้ายเขาก็ใช้มือทั้งสองข้างจับยึดขอบโต๊ะเพื่อชมอารมณ์ไว้จนได้

“มะ...มะ...มันเรื่องอะไรกันครับนี่”

มิเนโกะเก็บมือทั้งสองข้างวางบนเข่าอย่างเรียบร้อย เธอมองคินตะอิจิโดยไม่เอ่ยวาจาใดๆ เงามืดที่ห่อหุ้มร่างหญิงสาวลอยโตนขึ้นมาดุจไอแดดหลังจากคินตะอิจิดื่มชาเย็นชืดที่เหลือในถ้วยจนหมด ในที่สุดจิตใจของเขาก็เริ่มสงบลงบ้าง

“ผมแค่อ่านคตินั้นจากหนังสือพิมพ์เลยไม่ทราบรายละเอียด ถ้าจำไม่ได้ เห็นว่าศพคุณพ่อของคุณถูกค้นพบที่ไหนสักแห่งบนภูเขาแถวชินชูใช้มั้ยครับ”

“ค่ะ ที่คิริยามิเนะ”

“หลังจากท่านออกจากบ้านไปได้กี่วันหรือครับ”

“45 วันค่ะ”

“อย่างนั้นเธอ คุณคงจะบอกว่าร่างผู้ตายเน่าเปื่อยจนมองไม่เห็น
เค้าหน้าเดิมใช่ไหม...แต่ผมอ่านเจอในหนังสือพิมพ์ว่าคุณออกชัดเจนว่าเป็น
สึบากิ ฮิเดสุเกะ นะครับ...”

“เปล่าค่ะ ศพแทบไม่เน่าเปื่อย แต่กลับคงสภาพเดิมไว้อย่างน่าขนลุก
เลยละค่ะ”

“งั้นคุณคงได้เห็นศพแล้ว”

“ค่ะ นั่นเป็นคนไปรับศพ เพราะคุณแม่ท่านไม่ยอม...”

คินดะอิจิบความอึดครึ้มเล็กน้อยในน้ำเสียงที่เอ่ยคำว่าแม่ได้ เขา
หันไปมองหน้ามิเนโกะอีกครั้งด้วยความประหลาดใจ เธอคงรู้ตัวเลยก้มหน้าลง
ตึงหูแดงระเรื่อ แต่ก็พลันเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้งอย่างขึงขัง ไพร์รอนบนตึงหู
เลื่อนหายไป เขาดำมิดกลับมาปกคลุมร่างเธอไว้ดังเดิม

“ตอนนั้นคุณยอมรับว่าเป็นศพของคุณพ่อไม่ผิดใช่ไหมครับ”

“ค่ะ”

มิเนโกะพยักหน้า

“ถึงตอนนี้ฉันก็ยังเชื่ออย่างนั้น”

คินดะอิจิฟังพินิจดวงหน้าของหญิงสาวด้วยความฉงน เขาทำท่าจะพูด
บางอย่างแต่เปลี่ยนใจกะทันหัน

“เวลานั้นคุณอยู่คนเดียวหรือเปล่า ไม่มีใครไปด้วยหรือครับ”

“คุณลุงกับลูกพี่ลูกน้องไปเป็นเพื่อนค่ะ คุณคนที่ซื้อโททาโรด้วย...”

“ทุกคนรู้จักคุณพ่อใช่ไหม”

“ใช่ค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นทุกคนก็ยอมรับใช่ไหมว่านั่นคือคุณพ่อของคุณ”

“ยอมรับค่ะ”

คินดะอิจิเริ่มขมวดคิ้ว

“แล้วทำไมคุณถึงมาสงสัยเอาตอนนี้ว่าคุณพ่อยังมีชีวิตอยู่ล่ะ”

“คุณคินดะอิจิค่ะ”

น้ำเสียงของมิเนโกะจริงจังขึ้นมาทันที

“ฉันเชื่อว่านั่นคือคุณพ่อ แม้จนบัดนี้ก็ยังเชื่อ อย่างไรก็ตาม แม้ศพจะไม่เน่าเปื่อย แต่แน่นอนว่ารูปร่างหน้าตาย่อมผิดไปจากสมัยยังมีชีวิตมาก คงเพราะความปวดร้าวและความวิตกกังวลที่ตอนให้ท่านต้องลงมือปลิดชีพตนเอง บวกกับความทรمانหลังดื่มยาเข้าไป แต่ขนาดในตอนที่ฉันยังจำได้ว่า มีบางคนที่ผมพบว่าศพดูแปลกไปอย่างกับไม่ใช่คุณพ่อ ฉันเองก็คิดแบบเดียวกัน เพราะอย่างนี้เลยอดหวนไหว้ไม่ได้เมื่อถูกตอกย้ำบ่อย ๆ ว่านั่นอาจไม่ใช่ศพของคุณพ่อ ต่อให้เชื่อมันเต็มเปี่ยมว่าไม่มีทางเป็นคนอื่นได้ก็ตาม ในเมื่อฉันผู้เป็นลูกสาวแท้ ๆ แถมยังเป็นผู้เห็นศพมากที่สุด เป็นเสียแบบนี้ ก็ไม่น่าแปลกถ้าคนอื่นจะเริ่มไม่สบายใจกันขึ้นมา ขนาดคุณลุงยังขวัญหนีดีฝ่อและไม่กล้ามองหน้าศพตรง ๆ เลยล่ะ...”

ตอนเอ่ยคำว่าคุณลุง เสียงของมินโกะซุ่นหมองและแหบพร่าลงเล็กน้อย

“คุณลุงคือใครครับ”

“พี่ชายของคุณแม่ค่ะ ชื่อซิงกู โทซึอิโกะ สมัยก่อนเคยเป็นขุนนางตำแหน่งซิกากูเหมือนกัน”

“แล้วลูกพี่ลูกน้องของคุณเกี่ยวข้องกับคุณลุงในฐานะอะไรครับ”

“เขาเป็นลูกชายคนเดียวของคุณลุงค่ะ”

“คุณพ่อของคุณมีลักษณะเด่นทางร่างกายบ้างมั๊ยครับ”

“ถ้ามีคงไม่เกิดปัญหาแบบนี้หรอกค่ะ”

คินดะอิจิพยักหน้า

“ว่าแต่ใครเป็นคนเปิดประเด็นขึ้นมาว่าศพนั้นอาจไม่ใช่คุณพ่อของคุณ...”

“คุณแม่ค่ะ”

มินโกะตอบกลับทันควันด้วยน้ำเสียงเย็นชา เสียงนั้นฟังดูเชือดเฉือนและเลือดเย็นจนคินดะอิจิอดมองหน้าเธอซ้ำไม่ได้

“เพราะอะไรเธอ”

“คุณแม่ไม่เชื่อตั้งแต่แรกว่าคุณพ่อฆ่าตัวตาย แม้ตอนยังไม่ทราบชะตากรรมของคุณพ่อ ท่านก็ไม่เชื่อเด็ดขาดว่าคุณพ่อจะทำแบบนั้น

ท่านยืนยันว่าคุณพ่อยังมีชีวิตและไปซ่อนตัวอยู่ที่ไหนสักแห่ง จนเมื่อพบศพนั้นแหละคุณแม่ถึงค่อยยอมรับได้บ้าง แต่ก็ทำได้ไม่นานนักหรอกค่ะ พอเวลาผ่านไปท่านก็กลับมาสงสัยเรื่องการเสียชีวิตของคุณพ่ออีก ท่านบอกว่า พวกแกกำลังถูกหลอก ศพนั้นไม่ใช่พ่อ พ่อแก่ไปเอาคนอื่นมาสลับตัวแล้วก็ไปหลบซ่อนอยู่ที่ไหนสักแห่ง”

คินดะอิจิเบิกตาจ้องไปหน้าฝ่ายตรงข้าม ความรู้สึกหม่นหมองบอกไม่ถูกเอ่อตันขึ้นมาจากก้นบึ้งของช่องท้อง แต่เขายังแกล้งทำเป็นพูดแบบขอไปทีโดยไม่แสดงอารมณ์

“คุณแม่พูดแบบนั้นเพราะท่านไม่อยากให้สามีเป็นอะไรไปหรือเปล่า”

“เปล่า ไม่ใช่หรอกค่ะ”

มินะโกะตอบเสียงดุดัน

“คุณแม่กลัวคุณพ่อค่ะ ท่านบอกว่าคุณพ่อยังไม่ตายและสักวันหนึ่งอาจกลับมาแก้แค้น...”

คินดะอิจิหลุบตาลงด้วยความอกสั่นขวัญแขวน มินะโกะอาจรู้ตัวว่าพูดเกินไปจึงหน้าซีดลงในทันที ทว่าเธอไม่ได้ทำเหม็นหรือกัมหน้า แต่จ้องคินดะอิจิตรง ๆ ดูจะสะท้อนกลับสายตาของเขา ไอสีดำเคลื่อนเข้าปกคลุมร่างหญิงสาวก่อนลอยตัวขึ้นมามีอีกครั้ง

เนื่องจากปัญหานี้เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยา トラบาโดที่คู่สนทนาไม่เปิดปาก คินดะอิจิก็น่าจะซักถาม มินะโกะดูลังเลที่จะเล่าต่อ

เมื่อเห็นเช่นนั้นคินดะอิจิจึงเปลี่ยนเรื่อง

“จริงสิ เห็นว่าคุณพ่อของคุณไม่ได้ทั้งจดหมายลาตายไว้ คุณแม่ของคุณว่ายังไปบ้าง...”

“เปล่าค่ะ ท่านทั้งจดหมายลาตายไว้”

มินะโกะตัดบทขัดถ้อยขัดคำจนคินดะอิจิตกใจ

“แต่ถ้าผมจำไม่ผิด ในหนังสือพิมพ์ลงทำนองว่าไม่มีจดหมายลาตายนี้ครับ...”

“เราค้นพบหลังเกิดเหตุนานพอควรค่ะ ตอนนั้นผู้คนเลิกสนใจคดีของคุณพ่อกันหมดแล้ว พวกฉันจึงเก็บเป็นความลับของครอบครัว ไม่แพร่พราย

ออกไปภายนอก มาตอนนี้จะลุกขึ้นป่าวประกาศให้สังคมนิทานอีกทีใช่เรื่อง”

มินโกะหยิบจดหมายซองหนึ่งจากกระเป๋าถือ ก่อนดันมาให้คินตะอิจิ เมื่อเขาหยิบขึ้นมาก็เห็นข้อความจำหน้าซองว่า ถึงมินโกะ และด้านหลังลงชื่อ สึบากิ ฮิเดสุเกะ ทั้งหมดถูกเขียนด้วยลายมืองดงามแฝงความเป็นหญิง และแน่นอนว่ามันถูกเปิดแล้ว

“พบจดหมายนี้ที่ไหนครับ...”

“สวดอยู่ในหนังสือของฉันค่ะ เพราะไม่ทราบมาก่อนว่าคุณพ่อจะทำแบบนี้ เมื่อต้นปีที่ผ่านมา ตอนจัดโต๊ะฉันจึงเก็บหนังสือที่ไม่ต้องการหรืออ่านจบแล้วเข้าคลังหนังสือในโรงเก็บของไปหมด เมื่อถึงฤดูร้อน พ่อจะเอาออกมาตากแดดป้องกันแมงกิน จดหมายก็ร่วงลงมาจากหนังสือ”

“ขอผมดูหน่อยได้มั้ย”

“เชิญค่ะ”

ข้อความในจดหมายมีดังนี้

มินโกะลูกรัก

จงอย่าตำหนิพ่อเลย พ่อทนความอับอายและไร้เกียรติมากกว่านี้ไม่ได้แล้ว หากเรื่องนี้ถูกเปิดโปง ชื่อเสียงของตระกูลสึบากิอันเก่าแก่คงจะจมลงใต้โคลนตม โอ้ ปีศาจจะมาเป่าซลุ่ย พ่อไม่สามารถมีชีวิตอยู่จนถึงวันนั้นได้

มินโกะลูกรัก ขอจงยกโทษให้พ่อด้วยเถิด

จดหมายไม่มีลายเซ็นกำกับ

“คุณแน่ใจนะครับว่าเป็นลายมือของคุณพ่อ”

“ไม่ผิดแน่นอนค่ะ”

“ที่ว่าความอับอายและไร้เกียรติหมายถึงอะไรครับ เพราะถ้าพูดถึงการสูญเสียตำแหน่งขุนนาง นี่ไม่ใช่เรื่องของบ้านคุณเพียงคนเดียว แต่เป็นปัญหาของชนชั้นพวกคุณทั้งหมด ไม่เห็นกระทบชื่อเสียงของตระกูลตรงไหน...”

“เปล่า ไม่ใช่อย่างนั้นค่ะ”

มินะโกะอธิบายเสียงกร้าว

“นั่นก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้คุณพ่อกลัดกลุ้ม แต่สิ่งที่กล่าวในจดหมาย ไม่ใช่เรื่องนั้นหรอกค่ะ”

“ถ้าฉัน หมายความว่า...”

“คุณพ่อ...คุณพ่อ...”

เหงื่อหน้ากลัวผุดพวยเป็นประกายบนหน้าผากมินะโกะ เธอพ่นลมหายใจร้อนผ่าวประหนึ่งถูกบางอย่างเข้าถึง

“เมื่อต้นปีที่ผ่านมา คุณพ่อเคยถูกตำรวจสอบสวนอย่างจริงจังในฐานะผู้ต้องสงสัยคดีเห็นกินโดคะ”

คินดะอิจิใจหายวาบ เขาใช้มือทั้งสองข้างคว้าขอบโต๊ะ รู้สึกราวกับถูกก้อนเหล็กทุบศีรษะ เขาหอบหายใจพลางกระแอมไต่ลมหายใจในลำคอ และลนลานพยายามจะพูดบางอย่าง

แต่ก่อนหน้านั้น ถ้อยคำสาปส่งที่มั่งหมั่งพรั่งพรูจากริมฝีปากของมินะโกะ

“จริงอยู่ว่าภาพสเกตช์คนร้ายคดีเห็นกินโดซึ่งถูกแก้ไขหลายครั้ง เหมือนคุณพ่อไม่ผิดเพี้ยน ซ้ำยังคล้ายเหลือเกิน แต่...แต่...นั่นไม่ใช่สาเหตุที่ตำรวจเริ่มจับตามองคุณพ่อ เรื่องมีอยู่ว่า มีคนแอบแจ้งตำรวจค่ะ ฉันไม่ทราบว่าเป็นใคร รู้แค่จะต้องเป็นคนในบ้านแน่นอน ไม่ต้องสงสัยว่าคือใครคนหนึ่งในตระกูลสึบากิ ซิงกู และทามามุชิ สามครอบครัวซึ่งอาศัยร่วมชายคาคฤหาสน์เดียวกัน”

ชั่ววินาทีนั้น ในสายตาคินดะอิจิ ใบหน้าของมินะโกะดูราวกับแม่มดน่าสะพรึงกลัว เงามืดที่พ่องุ้มร่างหญิงสาวเอาไว้ก็เหมือนจะแปรเปลี่ยนเป็นเปลวไฟสีดำลุกไหม้ขึ้นมา

3

การเดินทางปริศนาของสีบากิ ฮิเดสุเกะ

ไม่มีอะไรทำให้คินดะอิจิตกใจได้เท่าความจริงที่ว่า สีบากิ ฮิเดสุเกะ ถูกสอบสวนอย่างเข้มงวดในฐานะผู้ต้องสงสัยคดีเท็นกินโด

ช่างเหลือเชื่อที่ชนชั้นขุนนางต้องมาถูกสงสัยในคดีสุดแสนอำมหิตนั้น

ภาพชะตากรรมอันโหดร้ายของชนชั้นผู้ใกล้ล่มสลายผุดขึ้นในหัวจิตของคินดะอิจิ เขารู้สึกอึดอัดแน่นท้องราวกับกินตะกั่วเข้าไป

“เออ ะ...นั่นหรือ...”

คินดะอิจิกลืนน้ำลายดังเอี๊ยก

“ผมเพิ่งเคยได้ยินเรื่องนี้เป็นครั้งแรก ผมยังจำตอนนั้นได้ดี แต่หนังสือพิมพ์ไม่ได้เขียนอย่างที่คิดว่าเลยสักบรรทัด”

“ค่ะ ผู้เกี่ยวข้องคงเกรงใจสถานภาพของคุณพ่อ เลยดำเนินการอย่างเป็นทางการลับ คุณพ่อถูกเรียกไปยังสำนักงานตำรวจกรุงโตเกียว สองสามครั้ง และถูกพาไปเผชิญหน้ากับเหล่าผู้เคราะห์ร้ายในคดีเท็นกินโด ที่รอดชีวิต ไม่ใช่แค่นั้น พวกเขายังถูกสอบปากคำอย่างเข้มงวดเกี่ยวกับการกระทำของคุณพ่อในวันที่ 15 มกราคม ซึ่งเป็นวันเกิดเหตุด้วย”

“อ้อ การสืบพยานเพื่อยืนยันที่อยู่ของผู้ต้องสงสัยซะมัย เมื่อไหร่กันครับ”

“คุณพ่อถูกเรียกตัวไปครั้งแรกเมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ค่ะ”

“หมายถึง 10 วันก่อนคุณพ่อจะหายตัวไปสินะครับ แต่ตำรวจคง

พิสูจน์หลักฐานที่อยู่ของท่านได้ทันทีเลยใช่ไหมครับ”

“นั่นละค่ะปัญหา พวกเราไม่มีใครรู้ว่าวันที่ 15 มกราคมท่านไปอยู่ที่ไหนและทำอะไร ไม่ค่ะ จนบัดนี้ก็ยังไม่ทราบเลย”

คินดะอิจิสะดั่งพลางมองหน้ามิเนโกะอีกหน เธอเสียงลั่นด้วยโทสะ

“ตอนที่คนจากสำนักงานตำรวจมาถามเรื่องนี้ ฉันเอาบันทึกประจำวันของตัวเองให้ดูทันที ในนั้นระบุว่าคุณพ่อออกจากบ้านเมื่อเช้าวันที่ 14 มกราคม ท่านบอกว่าจะไปบ่อน้ำร้อนอาชิโนะยุที่เมืองฮาโกเนะ ช่วงดังกล่าวคุณพ่อกำลังแต่งเพลงสำหรับฟลูตอยู่ ท่านบอกจะไปพักที่อาชิโนะยุสองสามวันเพื่อรวบรวมความคิด จากนั้นท่านกลับมาในคืนวันที่ 17 พวกเราได้แต่ปักใจเชื่อว่าท่านไปพักผ่อนมา ปรากฏว่าสำนักงานตำรวจสืบพบว่าคุณพ่อไม่ได้ไปที่อาชิโนะยุเลย”

มิเนโกะขยำผ้าเช็ดหน้าจนยับยู่ยี่

“หน้าข้าตอนแรกดูเหมือนคุณพ่อจะดื้อดึงไม่ยอมเล่าว่าไปทำอะไรมาในช่วงนั้น ทำให้เจ้าหน้าที่เชื่อถือท่านน้อยลง ท่านเลยเหมือนจะตกที่นั่งลำบากอยู่พักหนึ่ง”

“แต่สุดท้ายท่านก็พินิจข้อกล่าวหาใช่ไหม”

“ค่ะ เพราะข้อสงสัยนั้นร้ายแรงเกินหลีกเลี่ยง คุณพ่อคงตกใจจนเริ่มเปิดปากเล่าว่าไปทำอะไรมาในช่วงวันที่ 14 ถึง 15 ท่านเลยพิสูจน์ได้ว่าไม่ได้อยู่ในที่เกิดเหตุ แต่กว่าจะพูดได้ต้องใช้เวลาถึงหนึ่งสัปดาห์ทีเดียว”

“แล้วคุณพ่อของคุณไปอยู่ที่ไหนมาล่ะครับ”

“ไม่ทราบค่ะ เพราะท่านไม่เล่าให้คนที่บ้านฟังเลย”

จู่ๆ คินดะอิจิก็รู้สึกหัววิตกแปลกๆ

มีเหตุผลอะไรถึงทำให้ฮิเดสุเกะลังเลที่จะพิสูจน์หลักฐานที่อยู่ของตน แม้จะตกเป็นผู้ต้องสงสัยในคดีใหญ่อย่างคดีเท็นกินโด

“คุณพ่อของคุณมีอะไรต้องเก็บเป็นความลับมั๊ยครับ”

“ฉันว่าไม่มีค่ะ”

มิเนโกะกล่าวด้วยน้ำเสียงเจือความโกรธ

“คุณพ่อเป็นคนใจเสาะ หรือที่ถูกต้องควรเรียกว่าซี้ซลาดเอาமாகๆ

ขนาดลูกอย่างฉันยังมองว่าท่านใช้ชีวิตอย่างหวาดกลัวตัวสั่นจนน่ารำคาญ
มาโดยตลอด งานอดิเรกที่ท่านชอบมีเพียงการเป่าฟลูต ฉันนึกไม่ออกว่า
คนแบบนั้นจะมีเรื่องอะไรปิดบังเอาไว้ ยังไงก็ตาม...”

เสียงมิเนโกะหมองหม่นลงกะทันหัน

“ตั้งแต่ประมาณกลางเดือนมกราคม หรือช่วงเกี่ยวกับการเดินทาง
ปริศนาที่เรียนไปเมื่อครูก่อน คุณพ่อฉันดูแปลกๆ...”

“แปลกยังไง...”

“ค่ะ เอ่อ คุณพ่อดูกลัวใจเอามากๆ เกิดอะไรขึ้นนิดหน่อยก็มีอาการ
ตื่นตระหนก”

“ตื่นตระหนกเหรอ...”

“ค่ะ ท่านเป็นแบบนั้นมาตั้งแต่สงครามสงบ...แต่ฉันคิดว่าจู่ๆ ปีนี้อาการ
ของท่านก็หนักขึ้น ทว่าพอมาคิดดูในภายหลังมันก็ยังแปลกไปนิดหน่อยอยู่ดี”

“นั่นแปลว่าต้นปีนี้ได้เกิดเรื่องบางอย่างที่รบกวนจิตใจของคุณพ่อ
คุณพ่อก็คงจะไร้ออกข้างมัย”

“ไม่มีนะค่ะ...แต่...”

“แต่...แต่อะไรครับ”

“เอ่อ คือตั้งแต่ปลายปีก่อน คุณลุงทามามุชิของคุณแม่ย้ายเข้ามาอยู่
บ้านเดียวกับพวกเราค่ะ”

“คุณลุงทามามุชิเป็นใครกัน...”

“ท่านเป็นพี่ชายของคุณยายฉัน ชื่อเต็มว่าทามามุชิ คิมิมะรุ มีตำแหน่ง
เป็นฮาคุซาคุจนถึงต้นปีที่ผ่านมา”

“อ้อ”

คินดะอิจิลากกระดาศจดบันทึกกับปากกาหมึกซึมบนโต๊ะเข้ามาใกล้
เขามองหน้ามิเนโกะด้วยสายตาดูจริงจัง

“เมื่อที่คุณบอกว่าผู้ที่แอบเอาเรื่องคุณพ่อของคุณไปบอกตำรวจอาศัยอยู่
ในบ้านเดียวกันใช่ไหม ทำไมถึงคิดอย่างนั้นครับ”

“เพราะว่า...เพราะว่า...”

เงาดำทอหุ้มร่างมิเนโกะกลายเป็นเปลวเพลิงร้อนแรงสีขุ่นคล้ำที่ลุกไหม้

ขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง

“เพราะคุณพ่อบอกค่ะ ทุกวันนี้ฉันยังจำเรื่องราวตอนนั้นได้ชัดเจน มันเกิดขึ้นเมื่อวันที่ 26 กุมภาพันธ์ ซึ่งเป็นวันที่คุณพ่อกลับบ้านหลังพักผ่อนจากข้อสงสัยน่าสะพรึงกลัว แต่แม้ท่านจะหลุดจากข้อกล่าวหาแล้ว คนในบ้าน ก็ยังกลัวจนไม่มีใครยอมเข้าใกล้ มีแค่ฉันคนเดียวที่เข้าไปปลอบโยน ตอนนั้น คุณพ่ออยู่ในห้องทำงานบนชั้นสอง ท่านนั่งฟังแก้ไออย่างเหม่อลอย และไม่ยอมเปิดไฟแม้จะมีด้ามแล้ว กระทั่งตอนนี้ฉันยังนึกถึงสภาพหดหู่วังเวง ของคุณพ่อในวันนั้นอยู่ตลอด ฉันอยากปลอบใจแต่พูดไม่ออก จึงได้แต่ กอดเข่าท่านขณะร้องไห้คร่ำครวญ”

ใบหน้าที่ของมิเนโกะบิดเบี้ยวอย่างประหลาด จนจินตะอิจินีคิดว่าเธอจะ ร้องไห้

ทว่าเธอไม่ร้อง แต่กลับเบิกตาโพลง

“ตอนนั้นคุณพ่อลูบผมฉันแล้วพูดว่า มิเนโกะเอ๋ย มีปีศาจสิงอยู่ในบ้าน หลังนี้ มันเป็นคนแอบรายงานเรื่องของพ่อ...”

เงาดำที่ปกคลุมมิเนโกะเพิ่มปริมาณขึ้นจนหนาทึบ แต่จินตะอิจินีไม่ตกใจ และเคลือบแคลงอีกต่อไป เพราะเขาเริ่มเข้าใจถึงความลับของเงามืดที่ฝังแน่น อยู่ในร่างของหญิงสาวมากขึ้นเรื่อย ๆ

“ฉันมองหน้าคุณพ่อด้วยความตกใจอีกครั้ง ก่อนถามถึงความหมาย ของคำพูดนั้น ท่านไม่ได้เล่าให้ฟังมากนัก แต่เมื่อนำคำบอกเล่าขาดเป็นห่วง ๆ มารวมกันก็ได้รับความว่า ในจดหมายที่แจ้งเรื่องของท่านกับตำรวจ มีการบันทึก กิริยาอาการของท่านช่วงก่อนและหลังเกิดคดีเห็นกันโดไว้อย่างละเอียด และ ดูเหมือนจะระบุเนื้อหาซึ่งหากไม่ใช่คนบ้านเดียวกันคงไม่มีทางล่วงรู้ไว้ด้วย”

จินตะอิจินีรู้สึกหนาวสั่นราวกับมีสิ่งเย็นเยียบคืบคลานขึ้นมาจาก หัวเข้า

“คุณพ่อไม่ได้บอกเธอหรือครับว่าเป็นใคร”

มิเนโกะพยักหน้าด้วยนัยน์ตาเศร้าหมอง

“คุณพ่อแค่สงสัยขึ้นมาลอย ๆ หรือท่านดูเหมือนจะทราบว่ามีผู้แอบ รายงานเป็นใคร”

“ฉันคิดว่าท่านรู้ตัวคนทำดีค่ะ”

“แล้วคุณล่ะ พอเราได้มัยว่าใครเป็นคนเล่นตลกร้ายกาจนี้”

ริมฝีปากของมิเนโกะบิดเบี้ยวผิดรูป ดวงตาของเธอเปล่งประกาย
ให้ยมโหดร้อนแรง

“ฉันไม่ทราบ แต่ถ้าจะให้สงสัยก็มีคนที่เข้าข่ายมากมาย เริ่มตั้งแต่
คุณแม่...”

“เริ่มตั้งแต่คุณแม่...”

คินดะอิจิกำลังหายใจพลางย้อนมองใบหน้าคู่สนทนา ความพริ้ง
ไต่ยุบยิบขึ้นมาจากหัวเข่าอีกครั้ง มิเนโกะมองหน้าเขาโดยไม่พูดไม่จา

คินดะอิจิกะซิบปากกาในมือ

“ถ้าอย่างนั้นช่วยเล่าเรื่องของผู้ที่อาศัยอยู่ในคฤหาสน์ช่วงนั้นให้ผม
ฟังหน่อย เห็นคุณบอกว่ามีสามครอบครัวใช้มัย”

“ค่ะ”

“ฉันเริ่มถามจากครอบครัวของคุณก่อนก็แล้วกัน คุณพ่อคือคุณสึบากิ
ฮิเดสุเกะ นะครับ ท่านอายุเท่าไร”

“43 ปีค่ะ”

“แล้วคนอื่นล่ะ”

“คุณแม่ฉันชื่ออากิโกะ กำลังจะอายุครบ 40 ปี แต่...”

“แต่...อะไรครับ”

แก้มของมิเนโกะแข็งเกร็งด้วยความโกรธ

“ถ้าได้พบคุณแม่ คุณคินดะอิจิกคงคิดว่าฉันโกหก เพราะคุณแม่ยังสาว
และสวยมาก ได้ยินว่าสมัยสาว ๆ ท่านได้ชื่อว่าเป็นหญิงงามอันดับหนึ่งของ
พวกชนชั้นสูง จนบัดนี้ยังดูเหมือนอายุแค่ 30 ปีเท่านั้น ท่านเลยไม่นึกฝันว่า
จะมีลูกชู้เห่อย่างฉัน นี่ก็แล้วก็สงสารคุณแม่ค่ะ”

คินดะอิจิมองหน้าแขกของเขาอีกครั้ง ก่อนทำท่าจะพูดบางอย่าง
แต่พลันเปลี่ยนใจ หญิงผู้นี้ไม่ใช่คนประเภทยอมรับคำยกยอปอปั้นแบบ
ผิวเผินตามมารยาท

“ทีนี้ถึงตาคุณ คุณอายุเท่าไรครับ”

“19 ปีค่ะ”

“มีพี่น้องมั๊ย”

“ไม่มีค่ะ”

“จ้ะครอบครัวของคุณก็มีสามคนนะครับ มีคนอื่นเช่นพ่อบ้านหรือหัวหน้าคนรับใช้บ้างมั๊ย”

“ก่อนหน้านี้เคยมีค่ะ แม่สมัยนี้จะไม่เหมือนเดิมแล้ว...แต่ก็ยังมีอีกสามคน”

“เป็นคนยังไงครับ”

“คนหนึ่งชื่อชินะ เป็นหญิงรับใช้ชรา ติดสอยห้อยตามคุณแม่มาจากตระกูลซิงกูตอนท่านมาเป็นสเก๊าท์ของบ้านนี้ แล้วอยู่ที่นั่นตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เธออายุประมาณหกสิบสองหกสิบสาม ปัจจุบันรับหน้าที่ดูแลจัดการเรื่องในบ้าน”

“คงเอาการเอางานน่าดู”

“ค่ะ มากทีเดียว จนถึงตอนนี้เธอก็ยังคิดว่าคุณแม่เป็นเด็ก และไม่ยอมเรียกท่านว่าคุณนาย แต่กลับเรียกแค่คุณอากิโกะหรือคุณหนู ส่วนคุณแม่เองก็ดูจะดีใจมากที่ถูกเรียกแบบนั้น”

คินดะอิจิเสริมทำเป็นไม่สนใจท่วงทำนองประชดประชันในคำพูดของมิเนโกะ

“แล้วอีกสองคนล่ะครับ”

“คนหนึ่งชื่อมิชิมะ โททาโร อายุราวยี่สิบสามถึงยี่สิบสี่ปี เห็นว่าเป็นลูกของเพื่อนคุณพ่อสมัยท่านยังโสด เขาปลดประจำการเมื่อฤดูใบไม้ร่วงปีก่อน แต่ไม่มีที่จะไปเลยมาพึ่งพาอาศัยคุณพ่อ เป็นคนมีประโยชน์มาก...”

“มีประโยชน์หมายถึงอะไรครับ...”

มิเนโกะหน้าแดงเรื่อ

“คุณคินดะอิจิคงไม่ทราบว่ามันพวกเราอยู่กันยังไง เราขายสมบัติเก่าประทังชีวิตค่ะ แต่เพราะไม่ถนัดเรื่องค้าขายเลยถูกพ่อค้าหน้าเลือดโกงเอาอยู่บ่อยครั้ง...ทว่าตั้งแต่คุณโททาโรเข้าออกบ้านหลังนี้ สถานการณ์ก็เริ่มดีขึ้น เขาเก่งเรื่องทำนองนี้มาก อีกทั้งยังถนัดเรื่องการหาซื้อเสบียงอาหารอีก

สุดท้ายเราเลยขอให้เขามาอยู่ที่บ้านด้วย”

“ยังหนุ่มยังแน่นแท้ๆ น่าทิ้งจริงๆ แล้วอีกคนล่ะครับ”

“หญิงรับใช้ชื่อทาเนะคะ น่าจะอายุประมาณยี่สิบสามยี่สิบสี่ปี แต่หน้าตาสวยกว่าฉัน”

คินดะอิจิเมินเฉยต่อคำเสียดสี

“เป็นอันว่าครอบครัวยี่สิบาก็มีสมาชิกหกคนตามนั้นะครับ แล้วอีกสองครอบครัวยี่สิบ”

“บ้านอีกหลังในบริเวณเดียวกันเป็นที่อยู่ของครอบครัวซิงกูคะ พวกเขาอยู่กับเรามาตลอดตั้งแต่ศตวรรษที่ถูกเผาอดตายตอนที่มีการโจมตีทางอากาศครั้งใหญ่เมื่อเดือนพฤษภาคม คุณลุงโทชิฮิโกะอายุ 43 ปีเท่าคุณพ่อ สมาชิกในครอบครัวประกอบด้วยคุณป้าฮานาโกะ และคาสึฮิโกะลูกชายคนเดียว ฉันไม่ทราบว่าคุณป้าอายุเท่าไร แต่คาสึฮิโกะอายุ 21 ปีคะ”

“มีสามคนเองหรือ แล้วหญิงรับใช้ล่ะ...”

“พวกเขาไม่อยู่ในฐานะที่จะมีสาวใช้ได้หรอกคะ”

มิเนโกะพูดรวมกับกำลังหัวเราะเยาะ แต่คงรู้ตัวในทันทีว่าได้แสดงกิริยาต่ำช้าไร้มารยาทออกมา แก้มหญิงสาวแดงเรื่อด้วยความอายขณะก้มหน้าลง แต่แล้วเธอก็เงยหน้าขึ้นอีกครั้งพลางมองคินดะอิจิด้วยสายตาท้าทาย

“คุณคินดะอิจิกะ ฉันคิดว่ามาถึงตรงนี้แล้วควรเปิดเผยทุกอย่างให้ทราบไว้ คุณลุงใช้ชีวิตอย่างอัตคัดขัดสนมาตั้งแต่ก่อนบ้านถูกไฟไหม้และมักมารีดไถเงินคุณแม่อยู่เสมอ ฉันคิดว่าที่ผ่านมามีคนแบบคุณลุงคงไม่เคยทำงานหาเงินเองเลยแม้แต่ครั้งเดียว ทว่าทั้งที่เกียจคร้าน คุณลุงกลับทำตัวฟุ่มเฟือยเสเพล คุณลุงคงคิดว่าทุกคนในสังคมมีหน้าที่ต้องหาเงินทองให้ตัวเองใช้ และตนมีอภิสิทธิ์จะสุรุ่ยสุร่ายโดยไม่ต้องทำงานละมัง”

คินดะอิจียิ้มน้อยๆ

“ในหมู่ขุนนางคงมีคนแบบนั้นอยู่บ้างไม่ใช่หรือ”

“คะ อาจจะจริง คุณลุงเป็นตัวอย่างที่ดีของคนประเภทนั้น แต่ที่คุณลุงมาขอเงินคุณแม่เชื่อว่าไม่มีเหตุผลนะคะ คุณพ่อของคุณแม่เสียไปตอนคุณแม่อายุ 15 ปี ท่านเอ็นดูคุณแม่มาากจึงทิ้งสมบัติให้คุณแม่มากกว่า

คุณลุงเล็กน้อย แถมคุณแม่ยังได้มรดกจากคุณตาเลยร่ำรวยมาก ความสวยของคุณแม่ทำให้ท่านเป็นที่รักของทุกคนนะค่ะ แล้วพอคุณแม่หอบทรัพย์สินก่อนโตมาเป็นสะใภ้ตระกูลสึบากิ คุณลุงก็มองว่าไม่ยุติธรรม จึงเริ่มจับจ้องข้าวของของคุณแม่และบอกว่าจะผลาญสมบัติของตัวเองให้หมดรากับเป็นสิทธิ์อันชอบธรรม เมื่อมีเรื่องทรัพย์สินเข้ามาเกี่ยวข้อง คุณพ่อของฉันเลยพูดอะไรไม่ออกตอนที่ครอบครัวของคุณลุงและคุณตาทามามุชิย้ายเข้ามาอยู่ด้วย คุณพ่อมักไม่มีอำนาจและโดดเด่นอย่างกับเป็นฝ่ายแต่งเข้าตระกูลคุณแม่เลยคะ”

น้ำเสียงของมิเนโกะพลุ่งพล่านด้วยโทสะอีกครั้ง แต่คินตะอิจิไม่สนใจ

“ทามามุชิอายุชากุอยู่ตัวคนเดียวหรือครับ”

“ไม่ใช่คะ มีสาวใช้หน้าตาสวยมากชื่อคุณคิคุเอะ อายุยี่สิบสามยี่สิบสี่ คอยติดตาม แนนอนว่าไม่ใช่สาวใช้ธรรมดาหรอกคะ”

คินตะอิจิเข้าใจความหมายทันที

“คุณทามามุชิอายุเท่าไรครับ”

“น่าจะเจ็ดสิบแล้วนะคะ”

“ท่านไม่มีที่อื่นให้ไปหรือ”

“เปล่าค่ะ ตระกูลทามามุชิมีทายาทสายตรงกับลูกอีกหลายคน แต่คุณตาทามามุชิเป็นคนถือทิฐิ เอาแต่ใจตัวเอง เลยเข้ากับลูกไม่ได้สักคน ตรงกันข้าม คุณแม่ของฉันกลับเคารพนับถือคนผู้นี้มาก”

คินตะอิจิ โคลงกะ ก้มลงมองกระดาษจดบันทึกซึ่งเขาจดชื่อผู้เกี่ยวข้องได้ทั้งหมด 11 คน

สึบากิ	อิเดสุเกะ	อายุ	43 ปี
	ภรรยา อากิโกะ	อายุ	40 ปี
	ลูกสาว มิเนโกะ	อายุ	19 ปี
	หญิงชรา ชิโนะ	อายุ	62 หรือ 63 ปี
	สาวใช้ ทานะ	อายุ	23 หรือ 24 ปี
	มิชิมะ โททาโร	อายุ	23 หรือ 24 ปี

ชิงกุ	โทชิฮิโกะ	อายุ	43 ปี
	ภรรยา ฮานาโกะ	อายุราว	40 ปี
	ลูกชาย คาสึฮิโกะ	อายุ	21 ปี
ทามามุชิ	คิมิมะรุ	อายุราว	70 ปี
	ภรยาน้อย คิกุเอะ	อายุ	23 หรือ 24 ปี

คินตะอิจิยืนกระดาจذبันทีกให้มิเนโกะดู

“คุณคิดว่าเป็นความเป็นไปได้ที่ทุกคนในนี้จะเป็นคนเอาเรื่องของคุณพ่อไปแอบรายงานตำรวจใช้หรือเปล่า”

มิเนโกะลดสายตาลงมองกระดาจذبันทีก

“ไม่ค่ะ ไม่ทั้งหมด คุณโททาโร ทาเนะสาวใช้ หรือคุณคิกุเอะ ไม่มีเหตุผลต้องทำแบบนั้น และไม่น่าเชื่อว่าเป็นฝีมือคุณป้าฮานาโกะกับคุณคาสึฮิโกะด้วย...คุณป้าฮานาโกะเป็นคนดีมากค่ะ ส่วนที่เหลืออีกสี่คน ตั้งแต่คุณแม่ ชิโนะ หรือคุณลุงโทชิฮิโกะกับคุณตาทามามุชิล้วนอาจลงมือได้ทั้งสิ้น”

“คุณหมายความว่าคนพวกนี้เกลียดคุณพ่อขนาดนั้นเลยหรือ”

เปลวไฟโทะสะลิซุณคล้าลูกโหมบนใบหน้าของมิเนโกะอีกครั้ง

“เปล่าค่ะ พวกเขาไม่ได้เกลียดคุณพ่อ แต่ร้ายกว่านั้น พวกเขาดูถูกคุณพ่อค่ะ”

มิเนโกะเสียงกร้าวขึ้นจนฟังเหมือนกำลังกัดฟันกรอดๆ

“สำหรับคนตระกูลชิงกุ คุณพ่อดูไร้ความสามารถเหลือเกิน และการที่คนสงบเสงี่ยมเช่นคุณพ่อไม่ตอบโต้เลยแม้จะถูกกระทำหรือต่อว่า ก็เป็นเหตุให้พวกเขาได้ใจและคอยกลั่นแกล้งให้เดือดร้อนอยู่เสมอ พวกเขารังแกคุณพ่อต่างๆ นานา แถมยังเห็นเป็นเรื่องสนุกสุดยอด โดยเฉพาะคุณลุงโทชิฮิโกะ เพราะตัวเองไม่มีอะไรดีเลย”

มิเนโกะกล่าวซัดถ้อยซัดคำ น้ำเสียงนั้นแผ่ร้อนจนแทบเห็นหยาดเลือดหยดจากฟันเลื่อยที่เดียว คินตะอิจิฟังพินิจใบหน้าหญิงสาวด้วยความสนใจ

“คุณจะบอกว่าคุณแม่ก็เป็นอย่างนั้นหรือ”

“ไม่ค่ะ คุณแม่ต่างจากพวกเขานิดหน่อย”

เสียงของมินโกะดุ่มทุกซึ้นมาทันที

“คุณแม่บริสุทธิ์ไร้เดียงสาเหมือนเด็กทารก แต่ผู้มีอิทธิพลเหนือคุณแม่อย่างมากคือคุณตาหามาซึ ทูทุกอย่างที่คุณตาทำจะสะท้อนไปถึงคุณแม่ และเมื่อคุณตาปฏิบัติต่อคุณพ่อไม่ต่างจากหมาแมว คุณแม่เลยพลอยติดนิสัยไม่ไยดีคุณพ่อไปด้วย...คุณแม่รู้สึกผิดกับเรื่องนี้มาก ไม่หรอก ท่านกลัวมากกว่า หวาดหวั่นจนตัวสั่นเหมือนเด็ก ๆ เพราะเกรงว่าคุณพ่อจะกลับมาแก้แค้น”

“อ้อ งั้นเธอ คุณแม่เลยเริ่มเพื่อฝันว่าคุณพ่อยังมีชีวิตอยู่ใช่มั้ยครับ”

“ค่ะ ถ้าแค่เพื่อฝันยังพอทำเนา แต่ปรากฏว่า...คุณคินดะอิจิคะ คุณแม่บอกว่าเมื่อเร็ว ๆ นี้ท่านเจอคุณพ่อค่ะ”

“เจอคุณพ่อ ที่ไหน เมื่อไหร่กัน”

คินดะอิจิตกใจและจ้องหน้ามินโกะซ้ำ ใบหน้าของเธอกลับมาคล้าย แม่ मदอีกครั้ง

“ก่อนหน้านี้สามวัน หรือวันที่ 25 คุณแม่ไปดูแลครที่โรงละครโทเงกิ กับคุณคิคุเอะและทาเนะสาวใช้ พวกท่านนั่งดูอยู่ตรงส่วนหน้าของที่นั่งบนพื้นติดเวที คุณแม่บอกว่าในช่วงพักจาก พอหันไปข้างหลังโดยไม่ตั้งใจก็เห็นคุณพ่อนั่งอยู่แถวหน้าสุดของที่นั่งชั้นสอง ตั้งแต่นั้นมาคุณแม่ก็ดูเหมือนคนเสียสติ คุณคิคุเอะและทาเนะก็หวาดผวไปด้วย...”

“แปลว่าสองคนนั้นก็ยอมรับว่าเป็นคุณพ่อคุณแม่นี่มั๊ย”

“ค่ะ อันที่จริงคุณคิคุเอะเป็นคนเห็นก่อน เธอเลยบอกคุณแม่กับทาเนะ”

“ตอนนั้นไม่มีใครพยายามไปดูให้แน่ใจเธอว่าเป็นคุณพ่อจริงมั๊ย”

“ไม่มีค่ะ คุณคิคุเอะกับทาเนะบอกว่าน่าขนลุกเสียจนไม่มีใครกล้า แถมพอชายคนนั้นรู้ว่าถูกเห็นเข้า เขาก็หายวับไปทันที ฉันได้ยินว่าต่อมาเมื่อคุณคิคุเอะกับทาเนะรวบรวมความกล้าลุกขึ้นไปดูก็หาเขาไม่เจอแล้ว”

มินโกะหยุดพูด เธอจ้องหน้าคินดะอิจิเข้มงวดด้วยสายตาราวกับอยากทดสอบปฏิกิริยา คินดะอิจิรู้สึกเหมือนความกังวลแผ่กระจายไปทั่วอก

ประหนึ่งหมึกดำจางที่ขยายวงกว้าง

“แล้วจะทำยังไงกันต่อครับ...”

“เราเลยตกลงกันว่าคืนพรุ่งนี้จะเชิญคนมาเสี่ยงทายให้ค่ะ”

“เสี่ยงทายเหรอ”

คินตะอิจิตาลูกโปลงโดยไม่ตั้งใจ เนื่องจากเรื่องดำเนินไปในทิศทางที่ไม่คาดคิด ทว่ามิเนโกะกล่าวต่อโดยไม่เปลี่ยนสีหน้า

“ค่ะ เห็นคุณแม่บอกว่าจะให้คนมาเสี่ยงทายว่าคุณพ่อยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ ใช่ๆ จริงสิ คุณคินตะอิจิ ช่วยเขียนชื่ออีกคนเพิ่มลงในกระดาษด้วยได้มั๊ยค่ะ”

“ใครกันครับ”

“เมงะ จูสุเกะ อายุประมาณห้าสิบสองห้าสิบสาม จบปริญญาเอกด้านแพทยศาสตร์ เป็นหมอประจำตัวคุณแม่มาตั้งแต่สมัยอยู่บ้านซิงกู ไม่ได้หมายความว่าคุณแม่เจ็บป่วยตรงไหนเป็นพิเศษหรอกนะคะ แต่ท่านชอบอุปาทานว่าตัวเองไม่สบาย ดอกเตอร์เมงะถึงเข้าออกบ้านเราประจำเหมือนเป็นสมาชิกในบ้าน คุณหมอก็จะเป็นคนเสี่ยงทายค่ะ”

คินตะอิจิเบิกตากว้างอีกครั้ง แต่ท่าทางมิเนโกะแทบไม่ใส่ใจเลย

“หมูนี่เขานิยมทำแบบนี้กันค่ะ พวกคุณหญิงคุณนายพากันมาบ้านเราบ่อยๆ แล้วให้ดอกเตอร์เมงะเป็นตัวตั้งตัวตีทำพิธี ที่ฉันมาพบคุณวันนี้เพราะอยากขอร้องให้ช่วยไปร่วมพิธีในคืนพรุ่งนี้ด้วย ไม่ทราบว่าจะได้มั๊ยค่ะ...”

มิเนโกะตัดข้าวตอกประสงฆ์ที่แท้จริงเอาดื้อๆ จนคินตะอิจิใจหายวาบ เขามองหน้าหญิงสาวซักก่อนโหม่งตัวมาข้างหน้าเล็กน้อย

“คุณคิดว่าอาจมีบางอย่างเกิดขึ้นตอนเสี่ยงทายเหรอ”

“เปล่าค่ะ ฉันไม่เคยเชื่อเรื่องการเสี่ยงทายอะไรนั่นตั้งแต่แรก แต่ที่ขอร้องเพราะถ้าคุณมาร่วมพิธีจะได้เห็นทุกคนในกระดาษอยู่พร้อมหน้าฉันอยากให้ช่วยสังเกตอย่างถี่ถ้วนนะคะ ได้มั๊ยคะคุณคินตะอิจิ”

มิเนโกะเปลี่ยนโทนเสียงเป็นกระตือรือร้นขึ้นมาทันควัน

“พักนี้ฉันใจคอไม่สงบชอบกล ฉันพอทนได้หากคุณแม่จะพ้อฉันไปคนเดียวว่าคุณพ่อยังมีชีวิตอยู่ เพราะคุณแม่เป็นคนแบบนั้นมาตั้งนานแล้ว

แต่ถ้าท่านเกิดไปเจอคนหน้าตาเหมือนคุณพ่อเข้าจริงรูปการณ์คงเปลี่ยนไป บางครั้งในโลกนี้ก็มีคนหน้าคล้ายกันแม้จะไม่ได้เป็นญาติพี่น้องก็ตาม ซึ่งนั่นอาจเป็นความบังเอิญ ทว่าพอมาคิดดูอีกที การที่คุณแม่ผู้จินตนาการ มาตลอดว่าคุณพ่อยังไม่ตายได้พบคนหน้าตาเหมือนคุณพ่อมาก นี่ไม่น่าเป็น เหตุบังเอิญแล้วละค่ะ ฉันกลัวขึ้นมาเพราะเกรงว่าอาจมีใครบางคนแอบ วางแผนร้าย พอคิดแบบนี้ ฉันก็สงสัยตั้งแต่เรื่องที่คุณแม่เริ่มเพื่อเจ้าว่า คุณพ่อยังมีชีวิตอยู่ คุณแม่เป็นคนอ่อนไหวมาก ท่านถูกชักจูงจิตใจได้ง่าย ฉันจึงนึกคิดว่า...หรืออาจมีคนไปเป่าหูท่าน ถ้าฉันเจ้านั้นหลอกคุณแม่ เพื่ออะไร...คุณคินตะอิจิคะ ฉันกลัวเรื่องนั้นค่ะ”

ดวงตาของมิเนโกะฉายแววคล้ายถูกบางอย่างเข้าสิง

“ฉันกลัวใจมากจนไม่รู้จะทำยังไงดี วันนี้เลยตัดสินใจไปปรึกษา สารวัตรโทโดโรกิแห่งสำนักงานตำรวจกรุงโตเกียว เพราะสนิทกับสารวัตร ตั้งแต่ตอนที่คุณพ่อตกเป็นผู้ต้องสงสัยในคดีเห็นกินโด และได้รับคำแนะนำ ว่าเรื่องแบบนี้คุณคินตะอิจิน่าจะเหมาะสมกว่า...”

นั่นคือฐานะที่มิเนโกะนำมาปรึกษาคินตะอิจิ

คินตะอิจิ โคสุเกะ คือยอดนักสืบที่นักอ่านทั้งญี่ปุ่นและไทยต่างคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี
ไม่ว่าเขาจะต้องเผชิญกับคดีฆาตกรรมที่โหดเหี้ยมอำมหิตหรือสืกลับซบซ้อนเพียงใด
ยอดนักสืบผู้นี้ก็ไขปริศนาได้อย่างยอดเยี่ยมเสมอ

สึบากิ อิเดสุเกะ ขุนนางในชนชั้นอาภักย์อัสตงผู้เชี่ยวชาญด้านการเป่าฟลูต
ตกเป็นผู้ต้องสงสัยในคดีเก็บกินโด คดีโจรกรรมอัญมณีสุดเหี้ยมโหดที่สะเทือนขวัญผู้คนทั้งประเทศ
เขาหายตัวไปหลังจากเกิดคดีได้ไม่นาน ก่อนถูกพบเป็นศพอยู่กลางป่า
ตำรวจสันนิษฐานว่าเขาฆ่าตัวตาย ทว่ามีเนโกะผู้เป็นลูกสาวกลับคิดว่าพ่อของตนยังมีชีวิตอยู่

หลังจากนั้นไม่นานมีคนพบเห็นชายสืกลับที่หน้าตาคล้ายอิเดสุเกะ
ตระกูลสึบาากิจึงตัดสินใจทำพิธีเสี่ยงทายด้วยทรายาเพื่อหาคำตอบว่าอิเดสุเกะยังมีชีวิตอยู่หรือไม่
ขณะเดียวกันมีเนโกะก็ได้นำเรื่องนี้ไปปรึกษากับยอดนักสืบ คินตะอิจิ โคสุเกะ
และแล้วการทำพิธีเสี่ยงทายแปลกประหลาดอันเป็นจุดเริ่มต้นของคดีฆาตกรรมต่อเนื่องก็เริ่มต้นขึ้น
ในวันเดียวกันนั่นเอง บทเพลงปีศาจได้เริ่มบรรเลง...
บทเพลงที่ซุกซ่อนความลับสุดวิปลาสเอาไว้!

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-8177-1

Cover Design: Nawapat A.

ราคา 375 บาท

Trigger warning

- ความสัมพันธ์ทางเพศ
ที่ไม่เหมาะสม